

NAGY VENDEL
ÁTÖLELNEK A FÁK
VERSESKÖTET

NAGY VENDEL

ÁTÖLELNEK A FÁK

LEGÚJABB VERSEIM GYŰJTEMÉNYE ÉS A MARADÉK

E-KÖNYV

KIADOTT KÖNYVEIM 17.

A SOROZATBAN 17.

LEGÚJABB VERSEIM GYŰJTEMÉNYE

VERSVÁLOGATÁS

RÉGI ÉS ÚJ VERSEIM

NYOLCVANKETTŐ HANGULATI VERS
EGY BEFEJEZETLEN ÉLETMŰBŐL...

2018. NOVEMBER 10.

AJÁNLOM BARÁTAIMNAK ÉS ELLENSÉGEIMNEK, OKULÁSKÉNT...
VALAMINT MINDEN CSALÁDTAGOMNAK.

Kapcsolattartás:

nagy.vendi54@gmail.com

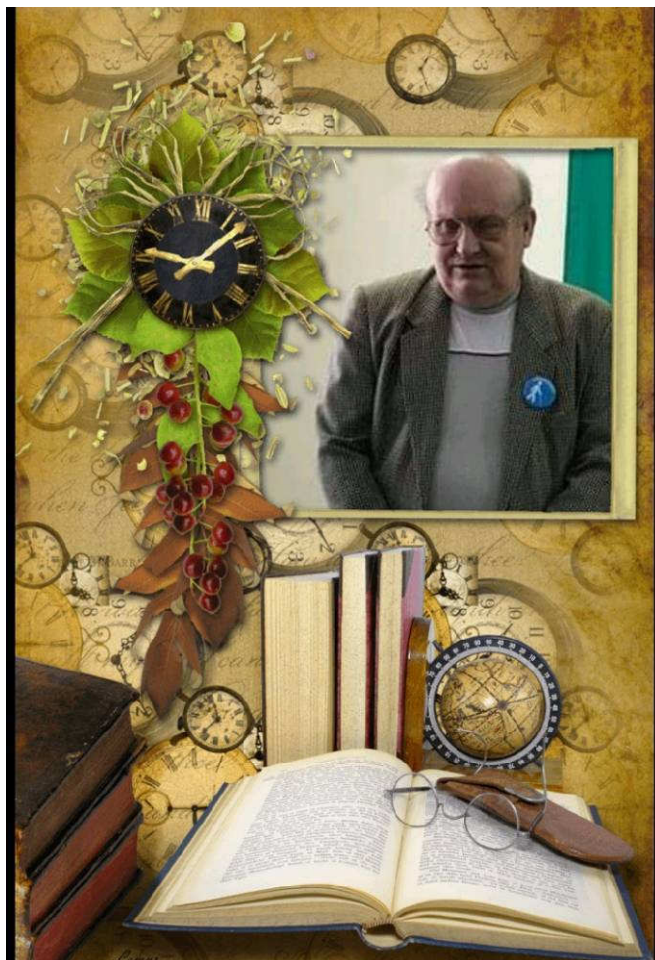
KÖSZÖNÖM A MEK DOLGOZÓINAK ÁLDOZATOS MUNKÁJÁT.
KÖSZÖNÖM A KÖNYVBORÍTÓ TERVEZŐJÉNEK ODAFIGYELÉSÉT,
CSOMOR HENRIETT BORÍTÓTERVEZŐ

A KÖNYVET ZSÍROS ARI OLAJFESTMÉNYE DÍSZÍTI.

A KÉP CÍME: ÁTÖLELNEK A FÁK

SZEKSZÁRDI MŰTERMÉBEN ÉS A HONLAPJÁN KERESSÉK.

A KÖNYV BELSŐ BORÍTÓJÁN A SZERZŐRŐL KÉSZÜLT FOTÓ LÁTHATÓ,
FOTÓMONTÁZS

A KÖNYV MAGÁNTULAJDON.
A KÖTET TARTALMÁT SZERZŐI JOGOK VÉDIK.
OLVASD ÉS ADD TOVÁBB.

A VERSEKET VAKOK IS OLVASHATJÁK, OLVASÓ PROGRAMMAL.

KÉSZÜLT 2018-BAN, TÉLRE, KÖNNYED OLVASMÁNYNAK.
AZ ÜNNEPEKRE AJÁNLVÁ.

A SZERZŐ TIZENHETEDIK KÖTETE
A MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁRBAN.

TARTALOMJEGYZÉK, KERESŐ

01. BEVEZETŐ
02. AJÁNLÓ
03. ÁTÖLELNEK A FÁK
04. A FÁK EREJE
05. ITT A REGGEL
06. MÁJUS 7. LEGFONTOSABB NAPOM
07. ANYÁK NAPI BŰNBÁNAT
08. SZÁMVETÉS EZ IDŐ SZERINT
09. MINT HASÁBFÁT
10. MIUTÁN MEGHALT A KERESZTFÁN
11. HÚSVÉTI LOCSOLÁSRA VALÓ VERS
12. CIRKUSZI CSODÁK
13. KAISER PISTA
14. VAKON IS ÁTLÁTOK RAJTATOK...
15. ÁTSÜT A NAP AZ ESŐN...
16. TRIANONSZAURUSZ
17. A KÍGYÓ CSÓKJA
18. SÖVÉNYKERÍTÉS NÉL
19. BALATONI VERSEGYVELEG
20. ABRAKADABRA
21. AZ ÉGBOLT, S A TENGER
22. TÜNDÉR
23. LÁGYAN RINGÓ BARNÁ ÖLEDBEN
24. A HAJNALI ERDŐ
25. VADÁSZAT
26. LÁZÁLOM
27. ABA SÁMUEL
28. LAKOMA MÁTYÁS UDVARÁBAN
29. BOSZORKÁNYPER
30. MINÁLUNK
31. HADAK ÚTJÁN 1552
32. BOLONDHALÁL 1041-BEN
33. TÖRTÉNELMI HUMORKÁK
34. IKERNEK SZÜLETNI
35. NOSZTALGIA
36. FELHŐ SZÁLLT AZ ÉGEN
37. EGYSZER LÁTTAM SÍRNI AZ APÁMAT
38. SÍRFELIRAT APÁMNAK
39. RIGMUSOK
40. ÁLLNAK MÉG A VÁRTÁN
41. AZ ÖREGAPÓ CSUDÁLATOS SZÁJA
42. KISSÉ FÁRADTNAK TÚNT...
43. ÁTVÁLLALTAD...
44. ÁRVASÁGRA JUTVA
45. KIJELENTEM KOMOLYAN..
46. A KURTIZÁN BUNDÁJA
47. KÖNNYE CSORDUL ...
48. AZ ARANYEVEZŐS...
49. AZ ÍGÉRET SZÉP SZÓ
50. KŐBE VÉSVE HŐSÖK SZOBRA ALÁ
51. AZ ÁLLOMÁSON
52. CSŐZÖRG
53. EMELJED FEL...

54. HA KI AKARSZ TOLNI...
55. VAK IRÓN
56. OKTÓBERI GYÁSZNAPJAINK
57. OLYKOR
58. ELTŰNÖDÖM
59. EURÓPA KÖZEPÉN ÉLEK ÉN...
60. AVANTI RAGADZI
61. ÖTVENKÉT SZÁL PIROS RÓZSA
62. TEMETŐ FÉNYEI
63. FELÖLTÖZTETEM SZÍVEMET...
64. GONDOLATOK HALOTTAK NAPJÁN
65. ENGEDD MEG URAM
66. ÉN NEM KARÁCSONYKOR...
67. TEMETÉSEN
68. FADDI VIRRASZTÓ
69. ELJÖTT AZ ŐSZ
70. ANYÁM BOROGASS
71. MÁRTON NAPJÁN
72. CSAK EGY ÁRVA FALEVÉL
73. TÓPARTI IDILL
74. JÓ EZ A NAP
75. ARANYCIPŐK
76. SZÜLETÉSNAPODRA...
77. KARÁCSONY VAKON....
78. ÉN A GLADIÁTOR
79. ELSZÁMOLÁS A LELKIISMERETEMMEL
80. APÁM SZÁZ ÉVE
81. ÍMHOL AZ EMBER
82. VERSTRILÓGIA A VAKSÁGRÓL
83. UTÓSZÓ

01. BEVEZETŐ

KEDVES HŰSÉGES, RÉGI ÉS LEENDŐ, ÚJ OLVASÓIM!

Megtisztelő, hogy megkeresték legfrissebb versválogatásomat, mely legújabb írásaimat tartalmazza, első közlésként, de van jónéhány régi írásom is, mivel tematikájában ide illőnek találtam, és hiányérzetük maradhatna nélkülük.

A statisztikák szerint sokmillió élőlény van a Földön, és itt nemcsak az állatvilágra kell gondolni, hanem a növényekre is, melyek nélkül életünk nem volna teljes, és a biológiai egyensúly fontos részei a fák is, nekik köszönhetjük az erőt, az oxigént, és a sugárzás átadását is. Átölelnek a fák, és elkísérnek bennünket a születéstől a sírunkig, jobb esetben.

Aki még nem ölelt át egy fát sem, próbálja ki mielőbb, átérezheti a kéjes mámort, a simítást, és az energiák áramlását.

Verseimből egyaránt árad az életkedv, és az elmúlás egyvelege, mivel mindkettő szerves része annak az egységnek, amit létnek nevezünk.

E földi létünk csupán csak egy villanás a végtelen időben, éljük meg folyamatában, a sorrendiséget nem összekeverve, és fogalmazzuk meg szépen, szabatosan a valóságos és elképzelt világot.

Ezt ígérem mindazoknak, akik olvassák e könyvet, mindenkori használatra ajánlom, néha néha elővéve, utánolvasva, hogy megérlelődhessen mindannyiunkban a szépség, a születés és az elmúlás valódi igazsága és ereje. Ebben a reményben bocsájtom útjára ezt a kötetet, és egyebet nem mondhatok.

ŐSZINTE HÍVÜK NAGY VENDEL
MAGÁNZÓ

Szekszárd, 2018. november 12.

02. AJÁNLÓ

AJÁNLOM MAGAM, MAGAMAT, A LEGÚJABB KÖNYVEMHEZ...

MÁSSÁGOM

Azt gondolod rólam,
Más vagyok?
Igen!
Hiszen egyre
Szűkebb résen ér
Szememhez a világosság.
De azért én ugyanúgy
Gondolok Terád.
Kérlek ne félj tőlem,
Hidd el nem zavarok,
Csupán csak
Nem látok.
Hiszen valamiben
Mindenki más.
Van aki szép,
Van aki csúf.
Van aki jó,
Van aki rossz.
Van aki gonosz.
Van aki kövér,
Van aki sovány.
Van aki süket,
Van aki néma.
Van aki sánta,
Van aki béna,
De olyan is akad,
Aki lát!
Én is átélhetek
Ezernyi csodát.
De van egy titkom,
Neked elárulom.
Ez az én másságom.
Senki sem tudja,
Mikor álmodom.

2018. június 19.

MEGSZÓLALOK

Egyéni hitvallás

A tribünön és
A szószéken
Én nem értem el
Semmilyen sikert,
Számomra csak a
Katedra és a
Színpad termett
Némi babért.
Igazán nem is
Törtem magam
Efféle jutalomért,
De mondanivalóm van
Erről a cudar világról,
S magányomból
Csak az írással
Tudok kitörni,
A Magyarok
Gyönyörű nyelvén
Sokakkal pörölni
Hangos, hamis szóra
Magamat nem ragadtatom,
Mint némely
Szószátyár szónokok,
Nem mondok szónoklatot.
A literatúra az
Amivel dicsően szólhatok,
Mondom, mondom,
A magamét
Míg levegőt kapok,
Amíg a Teremtő akarja:
Megszólalok.

2018. november 12.

Szekszárd

NYIBA, KÖLTŐK IMÁI DÍJAS ÍRÓ, KÖLTŐ 2017.
ARANY BOT KÜLÖNDÍJAS 2018.

03. ÁTÖLELNEK A FÁK

A TŰZKÓDOMB SZERELMEI

Ősidők óta
emberek lakják,
mégis kevesen ismerik,
elkerüli a világ.

Erdők övezik,
tölgyek és diófák,
ha átkarolod őket,
visszaölelnek a fák.

Átadják Tenéked
a nemes energiát,
Tűzkődomb szerelmei
a bódító szikrát.

Erre vonultak el
a hódító hordák,
vágyódva keresték
az isteni sziklát.

Ha megszomjuhoznál
hús pince mélye vár,
piros bélű dió,
szederízű nektár.

Tavaszhellette csordul
az öreg házakról,
fehér falakból,
zöldellő zsalukból.

Enyhelytadó teraszon,
pihenés óráján,
figyeled kukkeren át
a csodás Palatincát.

Múlt, jelen, és jövő
mindennapi csodáját,
enyhe szellő koccantja
az idő ablakát.

2018 április 19.

Elenának ajánlom szeretettel

04. A FÁK EREJE

Magyaros bölcsődet
nyers fából faragták,
munka közben is
dalolva ringatták.

Fa asztalodat
lakkozva cifrázták,
ételeidet rajta
oltáron áldozták.

Ágyadat, hol fogantál,
deszkából gyalulták,
ugyanitt e helyütt
jövőről álmodtál.

Kapa, s balta nyeled
akácból csiszolták,
tetődet, hajódat
ácsok ácsolták.

Puska tusáját is
dióból hasítják,
ha hazáért harcolnál.

Koporsód diófa
talán te nevelted,
fejpárnád alá
faforgácsot tesznek.

Ha meghal a fa
tűzifának adják,
ontja majd melegét,
végső lehelletét,
ha kandallóba rakják.

Sírodon fejednél
fából van a fejfa,
a Föld hantja elfed
mikor bevégezted,
felenged a végítélet.

Versedet ha írnál
papírra vetheted,
fáját átölelve
ihletet ad neked.

Föld ereje árad
testedbe, lelkedbe,
gyökere a múlt,
törzse a jelen,
ága a jövő,
hol a sok levél kinő,
az örök folytonosság Ő.

Bármilyen fát ültetsz
ontja levegődet,
bölcsőtől a sírig
végig elkísérhet.

Rügyszófa-ága
gyümölcsét rád ontja,
élelemmel ellát
mint gondos jó gazda.

2018. április 22.

05. ITT A REGGEL

Itt a hajnal
Ébredj már,
Minden reggel
Téged vár.

Madár dala
Ha felkölt,
Ne menj mennybe,
Jó e Föld.

Minden reggel
Csoda vár,
Neked nyílik
A határ.

Nap melege
Ha feltölt,
Minden élet
Oly fennkölt.

Lágy húrokon
Víg dal jár,
Minden gondod
Messze száll.

Langyos szellő
Simogat,
Tavaszi nap
Hívogat.

Indulj útnak
Boldogan,
Hagyd otthona
Gondokat.

Új élet Rád
Kacsintgat,
Új öröme
Csábítgat.

Szekszárd, 2018. április 08. hajnalán

06. MÁJUS 7. LEGFONTOSABB NAPOM

1954. 05. 07.

Édesanyánk,
Kicsiny, törekeny asszony,
Több mint hatvan éve,
Felnézett az égre,
Enyhülést remélve,
A szenvedésre.
S a szerelemnek
Legszebbik havában
Orgona nyitogató
Langyos májusában
Csendes éjszakának
Felsíró zajában
Kettő fiat szült
Maga, és az Isten
Dicsőségére.
Hasonlatosan
Saját képére.
AZ ISTEN ÁLDJA MEG ÉRTE.

2018. május 7-én

<https://www.youtube.com/watch?v=dtjzNW7o8Eo>

A vers a Jutubon is meghallgatható. Elmondja Ilosvay Egyed Katalin

07. ANYÁK NAPI BÚNBÁNAT

ÉDESANYÁNK

Szűk kicsi utcán
Görbe anyóka
Fiait várja
Éhes a szóra.

Hol? Merre járnak?
Tékozló vággyal,
Korgó gyomorral,
Üres iszákkal.

Cipőjük elnyűtt
Ép-e a testük?
Idő viharában
Megtört-e lelkük?

Kimegy minden este
Utca elejére
Anyai szíve
Bánattal telítve.

Sok éve várja
Kapuja tárva
Minden bűnük
Rég megbocsátva.

Megbánva bűneink
De mindhiába,
Sírva borulunk
Sötét sírjára.

2018 Anyák napjára

08. SZÁMVETÉS EZ IDŐ SZERINT

ŐSZ HAJÚ ANYÁM

Ősz hajú Anyám
Este vacsorával vár.
Félrehúzza
A sparthelten
Az ételt.
Kimegy
Utca elejére,
S vár, ha
Bementem
Munka után
A kocsmába
Egy sörre:
Hogy jövök-e már
Végre-valahára.
Nézi örömmel,
Hogy eszem.
Egyszerű étel,
De fejedelmi
Ahogy mindig
Mesélte,
S restelkedve
Vette kezébe
A fizetésem.
Tűzhely mellett ült
A fonott széken
Néha dobott a tűzre
Egy-egy csutát.
Hogy ki ne hűljön
A konyha melege.
Így anyáknapján
Felidézem
A régi vacsorát.
S eltűnődöm:
Több mint tíz éve már
Hogy megcsikordult
Koporsója alatt
A kripta
Kavicsa.
Haptákban fekszik a
Selyemmel bevont
Deszkaládában.
Ahogy állt
Ukrajna légereinek
Olajfoltos,
Szénporos,
Gyűlölt talaján.

S fején kosárral
Hordta ki
A bányából
A mélység feketén csillogó
Aranyát.
Hány ember áll?
Ukrán, magyar, német
Keveréknyelvén
Az őr így kiált.
Az orosz tiszt is
Törte az ukránt.
Keréknyomból
Itták a vizet,
Mely egy hét múlva
Hoz tífuszt,
És halált.
De ő
Évek múltával
Hazajött, hogy
Megszülhessen engemet,
A fiát.
1954 május 7-én
Legyőzve a Halált.

Megjegyzés: Megtörtént események. 2018.

Élettörténetek Anyák napjára hangolva.

09. MINT HASÁBFÁT

Ha meghaltál,
Mint hasábfát
Dobnak a kazánba,
Legalább egyszer,
Meleg lesz a szobában.
A zuhany alatt álltál,
S vártad
Víz folyik-e
Vagy gáz
A csövekből,
Vér szivárog olykor
A barna kövekből.
Beitta magát,
Mint a szag,
Melyet árasztanak
Ma is a falak.
Az émelygő édes
Illat a légben,
Beszivárgott vér
Két méter mélyen.
Nem oszlik el
Soha, soha.
A vonat füstje
Rátapadt a peronra.
Gyűlölettel gondolsz
A marhavagonra.
Megszökni nem lehet,
Neveltetéstől fogva,
Hiszen fenn van a vonaton
A dunyha, meg a sonka.
Milyen messze van még
Az az Ukrajna?
S csak azt a
Hosszú szőke hajfonatot
Tudnád feledni
S az ezernyi cipőt,
A gyengeségtől
Latrinába esett
Sikoltozó nőt.
A gimnasztyorkás
Katona mosolyát.
Jaffaje matty.
Hogy tudjál sírni,
A keréknyomból
Megtanultál inni
Fejed tetejétől
Gerinceden át
A talpadig

Nyomott a szén.
Feketén csillogott,
Mint a szembogár
Ha a kosár súlyosan
A fejedhez nőtt.
S anyád sem ismert meg,
Mikor kopaszon
Katona ruhában
Hazaosontál a hostelon.
Vissza lehetne-e
Forgatni az időt?
Hiszen házadban
Már más lakik,
S betámasztja a kaput,
Hogy nehogy visszajuss.
Kint állhatsz hajnalig.
S megkérded akkor
Az egy igaz Isten
Ilyenkor hol lakik?
S mi miért imádjuk
Százféleképpen.
Mikor reszkető testtel
Térdepelsz éppen.
Az oltár előtt.
A hideg köveken.

2012. 10. 20.

Megjegyzés: Lágerből hazajött anyám elmesélése nyomán.

10. MIUTÁN MEGHALT A KERESZTFÁN

A vakok
Láttak,
A bénák
Jártak,
Megtisztultak a
Leprások.
S én, újra meg újra
Nekifeszülök
Vállamon a nehéz kereszttel
Hogy feljussak a
Golgotára.
Hogy én is
Újra lássak.
De nehéz dolog
Saját jogon
Felkerülni a
Keresztfára.

2012

Megjegyzés: Csodák csak egyszer történhetnek?

11. HÚSVÉTI LOCSOLÁSRA VALÓ VERS

TAVASZI MEGÚJULÓ ZSONGÁS LOCSOLÁSRA VÁRÓ KARIKÁZÓ

Batyum sarkát megoldottam
gondolatim kibogoztam
szavaim csodás csokorba fontam
fekete csizmámmal toppantottam
ajtótokon koppantottam
tavaszi virágot ím elhoztam
gyöngykoszorúm kezedbe adtam
fiatalságom neked adtam
liliomszálam hervasztottam
harangokért megharcoltam
lányságomért virrasztottam
fekete ruhámban elgyászoltam
topánkám is tippet-toppan
hívlak kérve gyere ki a fényre
most már ne gondolj a télre
kannám vizét loccsantottam
locsolásra várakoztam
csizmám sarkát elkoptattam
sarkantyúmat koccantottam
gyöngykavicson kippen-koppan
vagy ha nem hát rippen-roppan
anyád lelkét bosszantottam
örömet hozzád lám elhoztam
eljöhetnél vélem a bálba
derekad fognám őrjítő táncba
lányok táncolnak karikába
kart karba öltve futnak az útra
senki nem ugrik bele a kútba
éjjeli Hold már fent világlik
ezüstös hídon átsugárzik
ifjúi hév a szívvel játszik
fiú a lánnyal most cicázik
gond a bajokkal elszaladna
száj a szájra csókot adna
bánat végre elmaradna
belehalna a tavaszba
odanézhetsz bátran a Napba
életigenlő hős diadalra
tavaszi zsongás ömlik nyakadba.

Szekszárd, 2018. 03. 24.

12. CIRKUSZI CSODÁK

PARÁZS VARÁZS

Sátor előtt marsot fújnak
nagydobokkal üstdobolnak
bohócokkal hívogatnak
pereceket osztogatnak
nevet kinek foga rése
akár cirkuszkerítése
botlanak a sátorvasba
cirkusz nevére mutatva
reklámfény a kupolában
hirdeti a nagyvilágba
csoda készül a manézsbán
páholyokba invitálnak
gukkereket is kínálnak
ponyvák között bevonulnak
artistái a világnak
kerek szemek kitágulnak
gyermek lelkek csodát várnak
porondszolgák sorfalat állnak
fűrészporos manézs felett
reflektorok fényesednek
porondmester frakkban lép fel
karmester egy tust vezényel
hinta leng a levegőben
csodás a hölgy csupa tüllben
fogóember vasmarokkal
kezét várja biztonsággal
légtornász csuklója kattan
dobpergésre cintál csattan
műsor végén háló huppan
egy nagy gömbön zsonglőr döncöl
levegőben labda röpköd
tűzkarikák s buzogány
villám kézzel hajigál
néhányat lábbal is csinálna
megtapsolja egy fóka
orrán pörög a labda
hajfonaton függeszkednek
fent a légben baletteznek
kitárt karral forgolódnak
ferde szemmel morgolódnak
kínaiak sárga fényben
tündökölnék kék selyemben
piros csizmával toppantva
dobbantóról felugorva
szaltóznak a levegőben
lovagolnak a westernben

13. KAISER PISTA

1938-1977

Ha hosszú évtizedek után
Tompuló homályból
Képe felmerül
Eláraszt bennünket
Emléke, s szelleme
Valahol legbelül.
Kevesen tudtuk
Életünkbe hogyan került elő,
Különleges fajta
Az efféle népművelő.
A kijelölt úton
Sokakkal haladt,
Mégis mindig
Magányos maradt.
Hirdetni a jót,
S a szépet,
Fáradtsággal teli
Küzdelmes élet.
Melyet sok ember sokszor
Nehezen értett.
Volt ki szándékosan
Keresztbe is tett.

Nem szitokkal,
De jó szóval nevelt,
Szelíd határozottsággal
Helyes útra terelt.
S mikor elindult,
Hogy a tudást
Másoknak elvigye,
A Halál pont
Szembejött vele.
Sírja méltatlanul
Messzire került,
A sírkert végébe
Nem az alkotótársak
Méltóbb körébe.
Láttam a kő fölött
Lebeg szelleme
A test feltámadásában én nem hiszek.
Csak a lélek örök csupán.
Kitölti az ajert,
Mint az illatos virág.
Fricskát adva a hitetleneknek.
S néha, ha kell,
Elrugaszkodik a kőről,
Fel a fellegekbe.

Az égiek nyomán.
Elhivatottsága okán.
2013 augusztusára

14. VAKON IS ÁTLÁTOK RAJTATOK...

HANGULATI ELEMEEK

Vakon is átlátok rajtatok,
mint oly sok más sem,
Röntgen gép sem vagyok,
legyen szép májusotok.
A májátokba, vesétekbe látok,
azok pucolják ki belőletek a sok koszt,
a bugyuta gondolatot,
s nyitott előttem agyatok.
Néha előkerülnek
gerinctelen alakok.
Vajdának és bankárnak nem hiszek,
s hamis embereknek sem.
Mikor összekerültünk
nem vetett fel a pénz minket,
csak kettő pusztánk volt,
meg nadrágunkon a folt.
Adjatok egy pohár vizet,
mert olyan éhes vagyok,
hogy azt sem tudom hol alszom.
Szekszárd a hazám,
rosseb viczorítson rám.
Gazdagnak és bolondnak ne higgyél,
bevisz az erdőbe egy forintért.
Felkapja fejét,
akár egy terhét vesztett repülőgép,
vagy egy tüzezlő,
ha szól a trombita szó.
Azt az idegbajos hétszázát,
hogy hány szentség van, rátalálász.
virágozik a krumplivirág.
Azt gondoljátok más vagyok?
A magamfajta vagy alkot, vagy agyhalott.
Megdicsér-e a kritikus-féle?
Ő adja-e a pénzt a versemre?
Hát nem, na ugye hogy ugye?
Végül is mi végre...
a magamféle vagy ír vagy vége,
s végül is folytathatnám a sort,
csak el ne verjék rajtam a port.
Egyre több lelkeken a folt,
megismernek engem hátulról,
előlről melegem van,
hátul vacog a fogam.
Vendi vagyok a rosseb sarokból,
néha visítok, akár az ártány,
pakolj cigány, múlik a vásár.

Köszönettel vagyok,
akár a Nagyok.
Így, vagy úgy,
élni hagyjatok,
mert muszájozva vagyok.

2018. májusán

15. ÁTSÜT A NAP AZ ESŐN...

Átsüt a Nap az esőn,
szép a régi szeretőm.
de az újabb még szebb lett,
süt a Nap, ha ránézek.

Büszke reá az anyja,
kiállhat a kapuba.
ura őrzi erényét,
félti a feleségét.

Szép orcáját felvetve,
rákacsint a legényre.
piros szélű köténye,
kikapós a menyecske.

Átsüt a Nap a Földre,
szivárványt fest az égre.
nincsen már semmi kétség,
ördög veri a feleségét.

2016. 02. 22.

16. TRIANONSZAURUSZ

MA VAN A NEMZETI ÖSSZETARTOZÁS NAPJA.
JÚNIUS 04.

UNGVÁR
ÉRSEKÚJVÁR
SZÉKESFEHÉRVÁR
NÁNDORFEHÉRVÁR
GYULAFEHÉRVÁR
Mindegyik ősi
Magyar város,
Ma már máshol áll
Az országhatár.
Hazánk mindenfelől
Önmagával határos.
Hamarosan száz éve
Hallik ajkunkon siralom,
1920-ban volt a gyászos nap,
S mégse teszünk semmit!
Csitul a fájdalom.
Vajh mikor lesz szívünkben
Újra vigalom?
Sokan kiáltják,
Vesszen Trianon!
De a dolgok lassan már
Olyan időtlennek tűnnek,
Akár a sivatagban
Az őskövület.

2018 június 04.

Megjegyzés: Ez nem politikai vers. Csupán csak a tények megállapítása, ez idő szerint, történelmi szempontok alapján.

Lassan az esemény száz éve történt, de a záradék a mai napig nincs aláírva, tehát a diktátum nem is érvényes. Ki a felelőse ennek a ténynek?

Olvassátok a Szent Korona tant...

2010-től emlékezünk az Összetartozás napjára.

<https://www.youtube.com/watch?v=o5R4SMsJgoo>

17. A KÍGYÓ CSÓKJA

Felkapaszkodok egy kósza felhőre,
alattam a világ vége,
lógatom lábamat a semmibe.
engem is elvarázsol még
a kígyó ölelése.
nyakánál fogva fejét messze eltartom magamtól,
ő mélyen a szemembe néz,
hogyan belém lásson.
az eredendő bűnnek,
a kígyó csábításának
erővel ellenállj,
testeddel, lelkeddel,
a kígyó csókja
látom elbódított már.
tiltott gyümölcsöt kínál,
mézes, mázas bókával,
Lucifer hízelgő hangján.
miközben melegre vár
a kígyó fészke,
a tiltott fa alatt.
a kígyó tojás
kikelni készül
s még vackán kell eltaposni
a mérges viperát,
hogyan ne burjánzón el a gonosz.
óvatlanul ha nem vigyázol,
lángpallossal üzetel ki a paradicsomból.
Ezek után
Most már semmi
Nem számít.
Már semmi nem hiányzik.
A lényeg az, hogy
A gyerekek a
Napon legyenek,
Éretlen gyümölcsöt
Ne egyenek,
Egymásra kést ne emeljenek,
Káin és Ábel példáján,
Hogy bárányokat
Ne öljenek le
Áldozatként az Úr oltárán,
És hogy az Éva
Cipót süt.
Ha én nem lennék,
Meg a penész,
Ki enné meg
A kenyeret?
ha még egyszer övön alá ütsz,

fuccs a kistestvérnek.
Isten veletek.
utolsó kérdésem
a végére maradt,
hogy miért nem vadásznak a nőkre a férfiak?
mert csupán tenyérszíni prémük van,
s az is lyukas.
ihaj, csuhaj, rókaprém,
más is kurvul nemcsak én...

Megjegyzés: 2016. 03. 28.

18. SÖVÉNYKERÍTÉSNEÉ

LEÁNYSZÖKTETÉS

Sövénykerítésnél
ugat a kutya,
messziről meghallja
kopog a csizma.

Ritka a kerítés
nagy a rés rajta,
vigyázz fürge lábom
nehogy elkapja.

Cifra kocsim zörög
napos hajnalon,
csárdás kiskalapban
ülök a bakon.

Visszafelé jövet
mátkámat hozom,
ostorpattogásra
nótám dalolom.

Sárga lovam fejét
büszkén felkapja,
sallangos szerszámját
szalag borítja.

Gyöngyvirág a kézben
illat mámore,
jegykendő négy sarka
lobog utána.

Nászágya fehérlik
keményen ropogva,
dunna alatt boldog
az ősi nyoszolya.

2018. 06. 11.

19. BALATONI VERSEGYVELEG

VÁLTOZATOK EGY TÉMÁRA

01. Tóparti merengő

Állok a parton elmerengve,
Nézem a fodrozó vizet,
Hol láncukat rázzák bólogatva
Karcsú csónakok reménylőn,
Fatörzshöz kikötve,
Szabadulást remélve,
Sok ázott falevéltől öelve.
Lágy hullámok ringatják
A sima víztükröt,
Hófehér madarak közelednek hamarvást,
Légiesen lebegve kecsesen
Éket verve a hűvös habokba,
Suhannak a vízen,
Oly békések mindahányan.
Párunk után vágyakozva
Felkapunk hát lélek ladikjára,
Hattyúkkal kísérve
Talán utoljára.
Tó vize csillan
Evező csobban,
Csónak ha lendül,
Kavics csikordul
Hajónk hogy szabaduljon,
Fövenyes parton
Omlik a lábnyom.
S a langyos délutánban
Tovahalkulón lágy
Hangja hallik a szónak,
Bölcsőjét ringatta a mának,
És követi a holnap.
Oszlopos kerengőin
Kristály kolostornak,
Mormolunk zsolozsmát
Az örökkévalónak.

Megjegyzés: 2015. 07. 15.

02. Ülök az ágyon

Balaton nyári éj
Ülök az ágyon,
A hintaágyon,
Nevetnek rám
A csillagok.

Langymeleg éjen,
Szellő leheletében,
Jegenye meredélyén
Kúszik fel a fény.

Este az ágyon
Lábom himbálom
Fejem felett már
Csak a Hold ragyog.

Az öreg fákon
Bagoly rikácsol.
Vigyáznak rám
Az Angyalok.

A fény sugarban
Ezüstös sávban
Halkan figyel
A Balaton.

Megjegyzés: 2014. nyarán

03. Hattyúk a tavon

Egy kép margójára...

Állok a parton elmerengve,
Nézem a fodrozó vizet,
Hol láncukat rázzák bólogatva
Karcsú csónakok reménylőn,
Fatörzshöz kikötve,
Szabadulást remélve,
Sok ázott falevél közepette.

Lágy hullámok ringatják
A sima víztükröt
Hófehér madarak közelednek hamarvást,
Légiesen lebegve kecsesen
Éket verve a hűvös habokba,
Fejüket kedvesen nyakukra hajtva,
Suhannak a vízen,
Látványuk minékünk üzen
Oly békések mindnyájan
Élet szépsége sugárzik belőlük,
Egymás felé fordulnak, ,
Összeölelkezve,
Így kellene mindenkinek,
S az élet szebb lenne.
Párunk után vágyakozva
Lelkünket feltölti e látomás.
Felkapunk hát lélek ladikjára,
Hattyúkkal kísérve
Talán utoljára.
Tóvize csillan

Evező csobban,
Csónak ha lendül,
Kavics csikordul
Hajónk hogy szabaduljon,
Fövenyes parton
Omlik a lábnyom.
S a langyos délutánban
Tovahalkulón lány
Hangja hallik a szónak,
Bölcsőjét ringatta a mának,
És követi a holnap.
Oszlopos kerengőin
Kristály kolostornak,
Mormolunk zsolozsmát
Az örökkévalónak.

Megjegyzés: 2015. 06. 02.

04. Őszi Balaton fényei

Pajkos őszi szellő
Fodrozza a hűs vizet,
Parti fák tövére kúszik a fény,
Közeleg a cinkos éj.
Puha pihe párnákon
Pihenni indul a fény.
Láncait rázva bólogat
Egy csónak a móló mentén,
Szabadulni akarna még,
S megannyi falevél.
Suttogva susognak
Egymással a nádasok,
Ezüstös sávban árad a hold fénye.
Felette ragyognak a csillagok,
Bársonyos égboltot körbe övezve,
Gyémánt szemekkel,
Méla bágyadtsággal figyelnek rád.
S aludni készül a Balaton.

Megjegyzés: 2015

05. Tóparti idill

Tó vize csillan
Csónak, ha lendül
Evező lapátról
Csordul a víz.
Fodrozó habok
Csitulnak a parton,
Homokos fövenyről
Omlik a lábnyom.
Part menti fákról

Lehull a levél
Sárguló színben
Úszik a vízben.
Ezüstös vértű
Hal háta villan
Sütkérezni jött fel
A vakító napban.
Pikkelyes páncélja
Nem védi a bajban.
Sirályhad elől
Mély vízbe illan.
Vadkacsa búvik
Nádas rejtekében
Fiait hozza
Mutatni serényen.
Lebukó napnak
Hamvadó fényében
Megnyúló árnyék
Piroslik a légben.
Elcsitul a zaj.
Nád dalol a szélben.
Vízi tündér hangja
Csendül az éjben.
Hűvös ezüst fényében
Csak a hold ragyog.
Bársonyos égbolt
Gyűjt hozzá
Millió csillagot.

2006. február.

20. ABRAKADABRA

ÁLOMVARÁZS

Abrakadabra,
Dzsinn a palackban,
készül szolgálatra.
Aladin a csodalámpával,
sziklafalat nyitó ősi varázslatra
mindenki csak a csodát várja.
Ezeregy éjszaka világa.
A fekete macska varázsa
Parázs varázs
Látod-e a
Napsütötte padkát?
Rajta fekvő
Éjfelete macskát?
Aki elbűvölte a
Gonosz boszorkát?
Meleg volt a padka,
A fekete macska
Kifeküdt a Napra.
Éjfelete szőrét
A banya simogatja.
Szívesebben néz rá,
Mint valamely varangyra.
Macskaszőr és békaháj,
Kígyótoll és rókamáj
Rút boszorkány
Messze szállj.
A banya egyszer csak
Felhág a falakra,
Elrugaskodik, s
Vészjóslón vijjogva
Felszáll a magasba.
Sárkányokkal Szent György
kél győztes viadalra.
Elhangzik a bűvszó....
Abrakadabra
Lófarkak lobognak a diadalra.
S mint aki jól végezte dolgát,
vége a meséknek,
S a Dzsinn visszabújik a palackba.

2018. július 18.

21. AZ ÉGBOLT, S A TENGER

Az égbolt, s a tenger,
Ajándékot küldtek bölcsőmhöz,
Mikor megszülettem,
Ezt mesélték többek nekem.
Küldték a viharral,
Ki a szél szárnyán szárnyalt,
Hogy ott érje még a hajnalt,
Mert csak fényben látszik
A tenger, és az égszín kékje.
Ha körbe öleli
A Földet a szivárvány.
S napfényben ragyog
A harmatos ködmárvány.
Ott álltak mindketten
Baldachinos ágyamnál.
Kezükben tartva
Szemeimnek szánt színüket,
S ötvenöt évig őriztem
Kék színét
Álmodozó szememnek.
De lám e kegyet
Meg nem érdemeltem,
Botor módon elfecséreltem,
Mostanára mindezeket elveszítettem.
Kit a sors megbüntet,
Azzal Istennek terve lehet.

Megjegyzés: 2018. 08. 04.

22. TÜNDÉR

Tavaszi szélben
Lenge leányka.
Szoknyája perdül
Indul a táncba.
Siklik a teste
Omlik ruhája.
Messzire hallik
Szél fuvolája.
Indul tavaszról
Szökken a nyárba.
Ősz fuvallatja
Télben találja.

2006. február 8.

23. LÁGYAN RINGÓ BARNA ÖLEDBEN

Vannak napok, mikor
Elgondolkodom,
Mire van még időm,
Lesz-e holnapom?
A többi percet bizony
Ellébecolom.
Tornyosulnak a gondolatok,
Asszonyt, gyereket, kutyát
Nevelni nem tudok.
Lágyan ringó barna öledben
Moccan a lassan múló idő,
Mégmérettetni erőmet
Csupán erre vágyom,
Örömmel vagy szenvedőn.
Hullámozó forró öledben
Élvezem a jelent,
Feledem a múltat,
S nem törődöm a jövőt.

Megjegyzés: 2016. 01. 15.

24. A HAJNALI ERDŐ

Árnyékos, hús
Bokrok alatt,
Mohás törzsű
Sudár fák közt
Szivárványos páracseppek
Millióin át
Ébred a világ.
Harmatos csaltban
Búvik a nemes vad.
Szarvasbika sem les,
Üres a nyiladék.
A róka már alszik,
Éjszaka vadászott.
Kölykei testétől
Meleg a kotorék.
Lomhán, felfelé
Kúszik a fény,
Százágra tűz majd a Nap.
Ezüstös puzdrájából
Előhúzza aranyos nyilait
Mókusmama fürdeti benne fiait.
S ahogy az idő szalad,
Mind magasabbra tör fel a Nap!
Maradj még hajnal!
Olyan szép ez a kép.
Nem kell felébredni semmiképp.
Álmodjál szépeket.
Tavaszi, virágos ligetet.
Hiszen a hajnali álom
A legédesebb.

2006. május

25. VADÁSZAT

Reccsen a száraz ág,
Megtöri a csendet
Erdő sűrűjében
Zavarják a rendet.
Puska csöve kattán.
Bozótba menekíti
Malacát a vadkan.
Bokorban csendesen
Reszket az őzgida,
Az anyja rejtette oda,
Hogy túlélje az ivadék.
Míg őt halk vágtaival
Elnyeli a nyiladék.
Szarvasbika lépdél
Királyi kéjjel
Hátravetett fővel
Suhan át a réten.
Idegen illatát
Érzi a légben.
Varjak károгása
Jelzi a veszélyt
Futás, menekülés
Ad némi esélyt.
Az emberben
Nincs semmi alázat,
Mert az urak még
Mindig vadásznak.

2012. okt. 5.

Megjegyzés: A gemenci erdőben láttam...

26. LÁZÁLOM

Néha még felszakad a seb,
S letörlöm kendőmmel
A hajam alól kicsorduló vért.
A rossz hír hozójának
Néha levágják a fülét.
Majd kutyák közé hajítják,
Mint ami szemét,
S rágódnak rajta
Vad véredek.
Hírs a hóhér gyakorolta
Rajta ügyességét.
Elnyerve ezzel
Henrik király kegyét.
Megszöktem a rabságból
Jó Sámuel király,
A nagy igyekezetben
Kezem, és a térdem mind
Lehányta a bőrt.
Nehéz a te
Követednek lenni, uram.
Magam vettem
Kezembe sorsomat,
Hiába reméltem fogolycserét.
Mégsem maradtam martalék.
Búcsúzól azért
Agyonütöttem
A hóhér ebét.

2006. június

27. ABA SÁMUEL

Árpádházi királyok: ... Aba Sámuel

Meghalt István király,
S a Talián fattyú,
Péter bitorolja a trónt.
S az elégedetlen nép
Hatalomra kívánja
Sámuel, a Kabar vezért.
István sógora vonakodik,
Hiszen gyenge még,
Mégis királynak akarja a nép.
Gyere Thúz, Besenyők vezére,
Gyere hát közelébb.
Köszöntelek én,
A hold, és a csillagos ég.
Köszöntlek úgy,
Mint régen, csendben,
Tudom:
Így szeretik a Besenyők.
Jöttödkor aludni küldtem
A testőrzőt.
Szörnyű tűzkigyó
Fenekedik az égen.
Hamarosan háborúság leszen.
Megosztom véled
A bort, és a mézet.
Asztalomon: nézd
Megannyi éték.
Törj a lepényből,
S szakíts a sültből.
Ott gőzölög a főtt tyúk is,
Az asztal közepén,
Csak népeidet a jó ügyért
Megnyerhetném...
Lesz sok zsákmány,
Arany, s ékszer,
Lábasjóság, s marha is,
Az ökörsütéshez,
S hadi néped sem lesz martalék.
Ha segítesz Pétert
Elűzni a trónról,
S az országból.
Megkapod, mi a
Dicsőségből kijár.
Ezt ígéri néked
Jó Aba Sámuel,
Ha én leszek a király.
Csak az udvari bolondot sajnálom.

Pedig néha engemet
Sem kímélt.
Köntösömben néhány
Halálos ítéletet kimért,
S vicceiért sok latort
Vassal jutalmazott a bakó.
Most már az ő arca is fakó.
Jókedvében felmutatta
Csörgős sipkáját:
Talán ez volt a te
Koronád királyom?
S borgőztől, s dühtől
Emeltetve
Halálra sújtotta
Egy zsámoly.

2006-05-23

28. LAKOMA MÁTYÁS UDVARÁBAN

Aranytól csillogó
Királyi pompa.
Mátyás vadászott
Ünnepnap van ma.
Vadak húsától
Roskad az asztal,
Öntözik torkukat
Nehéz borokkal.
Kecskeláb alá
Dobálnak csontokat
Gyors agaraknak.
Az apát imára
Kulcsolja kezét
Hálaadásra,
Míg a sok lovag
Fogával tépi
A sült húsokat,
S a hal után
Édes a tészta.
A sok léhűtő
Ott áll a tállal.
Míg dalnok dalol.
A király inti
Pohárnokának
Tölts bort kupámba.
A sok úrihölgy
Indul a táncba.
Járni palotást.
Beatrix nevet.
Mátyás királyunk
Imígyen mulat.
Iszik, és szeret.
Lelkében béke,
Szívében indulat.

2012

Megjegyzés: A reneszánsz ember. Mátyást Beatrix mérgezte meg?

29. BOSZORKÁNYPER

Meghozta döntését
A Szent Inkvizíció.
Halállal lakol
A boszorkány.
Pedig Istenfélőnek,
És ártatlannak
Vallotta magát
A kínpadon.
Elhangzott az ítélet
A barát száján
Elhalkult a szó,
S mielőtt nyúlna
Érte a bakó,
A vajákos asszony
Vijjogva felugrott
A nyikorgó deresről.
Felhágott a tömlőc
Nedves sziklafalára,
Onnan elrugaskodott,
S elrepült.

Megjegyzés: Egyházi levéltári perirat alapján 1546-ból.

2006. június

30. MINÁLUNK

/FÉRFIPANASZ/

Minálunk

Nekem

Mindig

Örülnek.

Ha elmegyek

Otthonról,

Akkor a macska,

Ha hazajövök,

Akkor a kutya.

Megjegyzés: 2006. május

31. HADAK ÚTJÁN 1552

Hadak vonulnak
Kutakba mocskot dobnak
Fegyverek csörögnek,
Nyomukban halál
Az esti szürkület
Eger várára száll.
Kocsik zörögnek,
Lovak hörögnek
Sörényük lobog,
A szekértábor áll,
Tábortűznél
Erőt gyűjt a had,
Tinódi dicső
Bús dala száll.
Az őrség figyel,
Az alvó vitéz
Oda se ügyel.
Holnapi harcra
Pihen a halál.
Szörnyű tűzkigyó
Fenekedik az égen,
Hamarosan pusztító
Háborúság leszen.
Dicsőségedre
Ferdinánd király.

Megjegyzés: 2012

Eger várra menő hadi utu reá.

32. BOLONDHALÁL 1041-BEN

A zene elhalkul,
A király dühödten csap asztalára:
Vége a mai lakomának!
Nincs több borom mára
E léhűtő bandának.

Schwarzkopf borgőzös fejjel kiáltja:
Én nem félek e
Kegyvesztett magyar királytól!

A bolond felmutatja csörgő sipkáját:
Ez volt a te
Koronád királyom?

A király arca eltorzul,
Lendül a kéz
És repül a zsámoly.

Valami zuhanásféle
Hallatszik az udvarról
S a bolond feje
Lehull a nyakáról.

2011-08-21

Megjegyzés: Szent István királyt trónörökös hiány, és Velencés Péter követi a trónon, akit Aba Sámuel elűz az országból. Péter megöleti Aba Sámuelét és visszatér a trónra.

33. TÖRTÉNELMI HUMORKÁK

AVAGY: HUMORKA HISTORIA...

Laktanyába hívó esti trombitaszó

Baaaka.

Baka gyere haaaza.

Vár aa VACSORAAA.

Megjegyzés: Apám mindig ezt a pár dallamot énekelte katona korából.

Össze-vissza história...

Több is vezett már

Doberdónál

1526-ban.

A Csele patak

Lövészárkaiban.

A sok vitéz

Páncélostól,

A sok ló

Kantárostól.

Az ország

Királyostól.

2012

Megjegyzés: Feleletek történelem órán

34. IKERNEK SZÜLETNI

Kemény belső
Harcok árán,
Másodmagammal,
De elsőként
Megszülettem.
Vért, mocskot,
S halál lehelletét
Hagytam mögöttem.
Az eredendő bűnt
Lemosandó
Másnap megkereszteltek,
Hogy ne bűnben haljak meg,
Mert olyan satnya
Volt az ivadék.
Apám húsz év múlva is mutatta,
Honnan vették tőle a vért.
Az anyatejet
És a csokit is
Mindig megfelezttem
Örökségem odaadtam
Mert már saját házban laktam.
Mindenért megfizettem,
Íme életemet
Csaknem leéltem.
Nehéz sorsú élet
Van már mögöttem.
Remélem, hogy
Én érettem is
Meghalt Jézus
A kereszten,
S harmadnapra
Feltámadt
Húsvét hajnalán.
S imáimmal bűneimet
Levezekelttem
Végre talán.

2012

35. NOSZTALGIA

Veréb ugrál
Az útszélien
Búsan néz
Szerte-széjjel
Terített asztal volt ez
Valamikor réges-régen.

Fagyos szél fúj
Hideg télben.
Szánkó nem jár
Erre régen.
Arra gondol most
Sok verébkobak
Vajon hol vannak
Mostan a lovak?

36. FELHŐ SZÁLLT AZ ÉGEN

Felhő szállt az égen
a falu felett
kicsavarta rongyát
az eső eleredt.

Nagy viharral tombolt,
egy tavat felkapott,
nem messze az égből
béka potyogott.

Kígyót, békát látva
féltek a népek,
ősi hiedelmük
bennük rejtezett.

Megjegyzés: 2016. 04.

37. EGYSZER LÁTTAM SÍRNI AZ APÁMAT

Egyszer láttam sírni az apámat,
Mikor engem vittek katonának.
Elmesélte nekem a fiának,
Eszébe jutott a bű, s a bánat
Amikor Őt vitték bakának.

Tudom ma már más idők járnak,
De ő tudta rám milyen dolgok várnak.
A szilánkot a karjában hazahozta,
Nagy pergőtűz volt Ukrajnában...
Mikor végül is az obsitot megkapta,
Megrótták, hogy a Szovjetuniót megtámadta.
A repeszt kioperáltatta,
S jó messzire elhajította.
Az első levelét így fogalmazta:
Édes Fiam!
A háborúnak semmi értelme,
Ott csak két ember van,
Aki fél,
És aki nagyon fél.

2012-ben, 1977-ről.

38. SÍRFELIRAT APÁMNAK

SZÍVEMBEN HORDOM...

Szívemmel érzem,
Fejemmel értem,
lesz még kikelet.
Zordul itt hagyta
hívedet.
Tested új ruhába
öltözött.
Mennyek országába
költözött.
Szívemben hordom
szívedet.
Tested e sírban,
Lelked a mennyben,
Szíved szívemben
lakozik.
Ráborul sírodra
holtak csendes árnya,
Hantjaid öntözi
Könnyeimnek árja,
Az örök világosság
Dicső fénye ragyog,
Bársonyos égbolt gyűjt hozzá
Millió csillagot.

Lelkében örök,
Szívében nemes,
Szellemeben szabadon
Szárnyaló madár,
Fészkére Mindig
Hűen Hazaszáll.

Bánatos szívvel,
De mindhiába,
Sírva borulok
Apámnak sírjára.

Testem e Földbe
Lelkem a mennybe
Szívem szívedbe szállt.

Megjegyzés: Szekszárd, 2015 október 31.

39. RIGMUSOK

Én már többé
Nem vitázom veled,
S most két rendes ember fogott kezét,
De az egyik biztosan az.
Hát akkor te mi vagy?
A hasmenés meg gyorsabb mint a gondolat.
S ez már gyakja a kocsira a dinnyét.
Életünk már lassan ad akta,
S minden ember maradjon annál a fánál
Amelyiket kapta.
S kettő éhes veréb áll ázottan az út szélén,
Fejükben élesen megfogant kérdő gondolat,
Hol vannak a lovak?
S olyan vagy,
Akár a lódereka,
És ott törlek el ahol
A legvastagabb vagy.
Beléd törik a vasakarat.
Útból, kútból
Senkit nem szabad kizárni.
De a kutakba mocskot vetünk,
S szél ellen nem lehet...
De ha mégis sikerült,
Olyankor teljes búcsút nyerünk...
Mindenképp önfeledten örülünk,
Ha fényesre koptatott koponyánkra
Kutya szájában rálelünk.

Megjegyzés: 2015. 07. 07.

40. ÁLLNAK MÉG A VÁRTÁN

Állnak a vártán a hős katonák,
Fegyverükről csillan a Nap fénye ránk,
Talpuk alatt a bástya csak várrom,
Hamarost nem lesz már hova álljon.
Hunyorog a lőrés a várfalon át,
M megbújjik az élet, várja a halált.
Mi készíti az embert, ki létrára hág?
Hisz tudja, az ellen a fejéhez vág.
Az egyik Jézust, a másik Allaht kiált.
S hanyatt bucskázva hull lefelé
Alulról villognak a fegyverek felfelé.
Van aki kigurítja szőnyegét
Mekka felé,
S A Müezzín zengi énekét,
A keresztény reggel, s este is
Imára kulcsolja kezét.
Mindenki hisz egy igaz hitben,
Csak másképp szólítja az Istenét.

Megjegyzés: 2015. 07. 09.

41. AZ ÖREGAPÓ CSUDÁLATOS SZÁJA

Fát vág az ősz
Öregapó
Kint az udvaron.
Keze fején érzi,
Hideg van nagyon.
Unokája les rá
Ki az ablakon.
Az öregapó
Leheli a kezét,
Vágyja a szoba
Bódító melegét.
Duruzsol a kályha,
Leveszi a bögrét,
Fújja a borleves
Illatozó gőzét.
A gyerek csudálja:
De furcsa a
Papa szája.
Hiszen ez
Egy kincs.
Azt hittem:
Ilyen nincs.
De hisz
Egyszerre van benne
Hideg is,
Meg
Meleg is.

2012

42. KISSÉ FÁRADTNAK TÚNT...

Kissé fáradtnak túnt az arca,
Az alvóké olyan halovány.
Mellette a vizes pohár.
Nem ivott belőle,
Félig üresen áll.

A búza, ha megéri,
Élhetné világát,
Ha szép egyenesen áll,
De kipereg a szem már,
Fogják a kaszát,
S levágják.

Vajon észrevetted-e
Hogy könnycsepp alakú
A búza lepergő szeme?
Siratja önmagát.
Pusztá létét,
Elszórja magvát.

Nyugodt, és halovány
Volt az arca,
Piros orra megfakult,
Csupán csak ott feküdt,
Akár egy holt.

Szalmakalapja alatt
Megsárgult a kóc,
Nem történt semmi,
Csak örökre elment egy bohóc,
Aki már felesleges volt,
Lesöprik utána
A porondról a port.

2018. 08. 28.

Csak úgy magamnak...

43. ÁTVÁLLALTAD...

Átvállaltad
Anyámtól a sírást.
Béna kezemtől
Vaksi szememtől
Az írást.
Szomorú lelkeimtől
Lassuló szívemtől
A bízást.
Testemet, lelkemet
Félte,
Az Isten áldjon meg
Érte.

2013. október 20.

44. ÁRVASÁGRA JUTVA

Milyen szép nagy,
Kerek ez a világ.
Tarka udvarokon,
Néma sírkertekben,
Nyílik a sok virág.
Reggel kitárul a horizont,
Lassan körbeér a pont.
Estére mindig bezárul a kör.
A Nap és a Hold is
Sötéten tündököl.
Nem látom hol van,
De tudom, hogy ott van.
Ahol lenni szokott.
S keringnek körülöttük
Ragyogó csillagok.
Sok-sok dolog,
Mégiscsak megváltozott.
Annyi ember volt,
Aki elbúcsúzott
Még több az,
Aki csak elhagyott.
Többekről tudom,
Hogy hol lelem meg,
Sokakat Rúzsamájban,
Egy kriptában
Másokról azt gondolom,
Régen elfeledtek,
Szívükből kitöröltek,
Élve eltemettek.
A számvetést én is
Lassan abbahagyom,
Mióta tudom
A Nap énreám már
Halványabban ragyog.

A dolgokat csinálhatja bárki,
De megszületni,
Élni, és
Meghalni helyettem
Nem tud akárki.

2012. szept. 7.

45. KIJELENTEM KOMOLYAN..

PÁR SZAVAS BÖLCSELET...

Kijelentem komolyan,
nem vagyok én
ilyen, olyan, amolyan,
csak olyan amilyen.
senki nem olyan amilyen
szeretne lenni.
mindenki olyan, amilyen
valójában, s ennyi.
csak az ami.
olvasod te,
mondom én, vendi.

2016. május 21.

46. A KURTIZÁN BUNDÁJA

Mit nekem az állatvédők,
Megdolgoztam érte.
Szeretem ha melegít
A vadállatok prémje.
Ki tudja hány emberállattal
Kellett lefeküdni érte.
Tisztességes asszony
Irgykedve nézte.
Tisztességes asszonynak
Megveszi a férje.
Pedig ő még le sem fekszik
Minden este véle.
Ihaj-csuhaj rókaprém,
Más is k...va, nem csak én.

2006. szeptember

47. KÖNNYE CSORDUL ...

Könnye csordul
A viasznak,
- De ég a gyertya még -
Siratja múltó fényét,
Régi tündöklését,
S szerelmét,
A gyufát,
Ki neki mindig
Életet ad.
Mely vágyaival együtt
Ellobbant, mikor
Szerelmet remélve
Lángra gyújtotta őt.
Így adva neki erőt.
S a gyertya tüze is
Elhamvad hamar,
Ha a láng végsőt
A testébe mar,
Apró a tűz,
A gyertya kis vadóc,
Hamar elég
A kanóc.

48. AZ ARANYEVEZŐS...

KÖBÁN RITA

Az ólomszürke
Nehéz ködből
Csónak lendült a
Ragyogó fényre.

Megmutatni magát
A világnak
Tudását, végre,
Hogy vegyék észre.

Vasakaratával
Csak a célt látta.
Hajnali álmos Nap,
Vízparton találta.

Ha aranyos lapátját
Bele merítette,
Csillogott az ezüst tó
Gyöngyen körülötte.

Csak a cél lebegett
Messze előtte,
Összekötött haja
Lobogott mögötte.

Rajthelyből kilőve
Izmait feszítve
Erős két karja
Célba repítette.

Mérges dühében
Láttam szemét sírni
Éremmel nyakában
Nevetve örülni.

Dobogó tetején
Boldogan kacagni
Minden időben
Őszinte maradni

S egyszer hallottam
Szépen énekelni.
- Engem nem lehet
Elfelejteni
Értem könnyeket
Illik ejteni. -

S mindig, mindig
Embernek lenni.
Hívei által
Sohasem feledni.

2012

Megjegyzés: Számomra legnagyobb olimpiai bajnokunknak ajánlom. Barcelona első olimpiai aranyérem 1992-ben. Egyéni aranyérem, 1996-ban.

49. AZ ÍGÉRET SZÉP SZÓ

PAPADIMITRIU ATHINÁNAK

Elmentem a lovardába
Felültem egy ló hátára.
Zokon vette a jó pára
Hogy ráültem a hátára.

Le is dobott nemsokára
Bizonyára fájt a háta.
Megbeszéltük utójára
Nem ülünk egymás hátára.

2012

Megjegyzés: Papadimitriu Athinának, a lovas színház művésznőjének sok szeretettel.

50. KŐBE VÉSVE HŐSÖK SZOBRA ALÁ

Elmúltunk mindegyőnk,
Márványkövön látod neveinket.
Belevéste a hálás utókor,
Ki szeretettel gondol mireánk.
Dicsőít e világ, s vár egy más világ.

2012

51. AZ ÁLLOMÁSON

EGY FESTMÉNY MARGÓJÁRA...
KUTYAHÚSÉG

A vonat füttye
Messzire halkulva
A füsttel együtt tovaszállt,
S a fénylő sínek
Hozzák, viszik az emberek
Vágyakozó gondolatát.
Messzire mennek,
Talán néha vissza is jönnek.
S rézdróton jár
Gyorsan előre az üzenet.
Hamarosan megérkezem...
A toronyórán a mutató
Lassacskán vándorol,
Nyújtva hosszúra a napot,
Kikísértelek az állomásra,
S reggel óta várakozom.
Megnézek minden vonatot.
A hó is lassan elolvad már,
Virágok nyílnak tavaszodván
De az én szívem csak vár,
Csak vár, csak vár...
Visszavár,
Édes, jó gazdám.

Megjegyzés: 2014. 05. 22.

52. CSŐZÖRG

SAJÁTOS FILOZÓFIA
TALÁLJUNK KI ÁLLATOKAT....

Éjszaka érkezett
egy kitalált,
de mégis élő állat,
a csőzörg.
létezik, mert
végül is felébresztett.
általában éjszaka vadászik,
áldozatra várva,
bár már néha hallottam
hajnalban is.
igaz hogy soha
senki nem látta még,
de vanni van, az biztos,
mert hallottam.
felkúszik a csöveken,
zörögve ki akar jönni
a csaptelepen.
s ha a láncot megrántod,
lezúdul a sok szörny
meglátod.
zörögnek és dörömbölnek,
mérgeesen csörömpölnek, és hörögnek.
ők a gonosz manók,
elúzik az álom manót.
plafont nézve gondolkodom,
találjunk még ki
nem létező állatot.
újat alkotott az evolúció,
egy hőzöngő csőzörgőt.
a fene a jó dolgát,
már megint nem tudja
hogyan mit csinált.

2017. február 13.

53. EMELJED FEL...

MÁRIA NAP ELŐTTI GONDOLATOK

Emelj fel
magasra kezedet,
csapjad össze
most a tenyered.
énekeljed
a dalt énvelem.
messzire zengjen,
mindenki hallja,
s velünk dalolja,
Alpok, és Kárpátok orma.
Nagyasszonyunknak felajánlott
ősi Szent Korona,
földünket óvva takarja.
nem veheti el senki soha.
Március, Június, Október hava.
nem lehet mihozzánk mostoha ...
Szabadka, Zombor, Újvidék,
nekünk a régi még.
Kassa, Pozsony, Komárom, meg Eperjes,
elvesztek az álmaink,
de miénk lesz,
mert miénk az
amelyik összenőtt,
ami összetapadt.
Ungvár, Várad, Gyulafehérvár,
Arad, Kolozsvár, Temesvár,
mind magyar szóra vár.

elmehetnék hobónak,
öreg vagyok én már
cirkuszi bohócnak.
emeld fel kezedet, fejedet,
s majdan szavadat,
indulj meg végre,
akár a cirkuszos lova,
Kevermesnek és Dombiratosnak,
a felajánlott ország felé,
küzdjél meg érte,
ne legyél ledér.
s hogy én is ott legyek,
ha fúj, a esik,
megyek veletek.
beállok a sorba,
hogy sorra kerüljek.
ha sokat beszél hozzád egy nő,
szimbolikusan értve,
biztosan szeret, féltve

ha nem szól egy szót se,
kezdhetsz aggódni érte.
megtaláltam a vaját
mások füle mögött,
hol nagy az indulat.
nadrágomra keveri a vizet
a turbolencia.
pedig nem esik
csak fúj... a bestia.
hallgasd mit mond
a harangszava,
mit is énekel?
azt csengi hogy
giling-galang,
fehér galamb...
csőrében olajág,
nyakán szorul a
nemzeti színű szalag.
házát, földjét, szőlőjét,
házát, földjét, szőlőjét,
zúgja a nagyharang,
ringye, rongya,
ringye, rongya,
csendíti a lélekharang.
nincsen veszve semmi,
megtudsz nevetetni.
ki érti, előnti a harag.
jöhet a menet,
hangod messze viszik a vizek.
asztal széke marad,
a többi jön velem.
ki az úr a házból.
nem nevet,
kulturálan együttérez.
ha kapsz valami díjat,
már nem írhatasz bármit,
ha elismernek,
gondolod magadban,
írhatasz akármit.
kritikusoknak még nem
emeltek szobrot,
nem neveztek el teret,
s főutcát sem
ez idáig róluk.
olvasóim kérdik tőlem,
miért szapulom folyton őket,
mert ők sem kímélnék engemet,
a beste lelkiületűek.
írásaim hangulati elemek.
a profik dolgoznak,

hajszolják a hasznot,
küzdenek az idővel,
az amatőrök alkotnak.
szépen, nyugodtan,
elmélázón, csendesen.
van idejük rá.
rend és fegyelemben,
mint ahogy az öreg Föld
száguld énvelem
a Tejút rendszerben,
egy fekete lyuk felé,
az örök végtelenségbe,
beletemetkezve.

2017 szeptember 08-án, Szűz Mária születése napján

54. HA KI AKARSZ TOLNI...

Ha kiakarsz tolni
Egy vak emberrel,
Rendezd át a lakást.
Akkor egyedül is eljátszhatja
A kicsi a rakást.
Hahaha.
Öcsém morbid
Humorát idézve:
Naponta többször is
Eldobtam a marhahúst
Hahaha.
A vakság olyan, mint a katonaság.
Ahol a gömbölyút viszik,
A szögletest gurítják.
Csak erős akarattal,
És röhögve lehet kibírni.
Hahaha.
Látlak benneteket, buták.
Nem is gondoljátok,
A fejetekbe is belelátok,
De nem haragszom Rátok.
Hahaha.
Én előképezem magamat a halálra.
Négy marcona emberek
Ha a sírba letesznek,
Ott is sötét lesz.
Hahaha.
Ha vaknak állsz,
Bírd el vele.

2012

Megjegyzés: Egy vidám percemben...

55. VAK IRÓN

Tollamat kezembe hiába fogom,
Vaksi szememmel nem láthatom,
Fog-e az irón a papíron.
Vannak rajta ákom-bákomok,
Mégis fejemben állnak össze a gondolatok,
Amit majd mindenkinek elmondhatok.
S ha véletlenül versekké
Állnak össze a sorok,
Elégedetten lenyugodhatok,
Voltak az én életemben is
Szép és jó pillanatok,
Miket maradékaimra hagyhatok
Hogy olvassatok.

2014 szept. 25.

56. OKTÓBERI GYÁSZNAPJAINK

Zászlóink vezesd
Hős diadalra.
Ajkunkat dicsőség
Fakassza dalra.
Lobogónk lobogva
Zúg el a széllel,
Süvítve, csattogva
Vezérel éllel.
Diadalra száguld
Éjt kergető hévvel.
Regéket mesél
Régmúlt emlékével.
Vidáman lobog
Újidők szelével.
Mindennapi forradalmunk
Meghitten nemes
Fénylő erejével.
Zászlónkat lobogtasd
Örök dicsőséggel.
S művünktől félve
Az ellen ha elébünk áll,
Nem is nézve azt
Ki itt a Magyar,
Kivégzik mindazokat,
Ki a nemzetben egyet akar.

2018. október 06.

Nagy Vendel októberi gyásznapiaink című versét elmondja: Várkonyi Judit

<https://www.youtube.com/watch?v=qBUAMJrrT2A>

57. OLYKOR

LÁTÁSMÓDOM

Olykor-olykor
Eltűnődöm a
Magyarok némely szaván,
Mikor a vak mondja,
Megnézem, s látom.
Képletes talán.
Hiszen
Nem vagyok vak,
Csupán csak nem látok.
Micsoda különbség.
Ugye csodáljátok?
Azt hogy világtalan,
Szívből utáljátok.
Gyönyörű ez a nyelv,
Mindent kifejez,
Örömet, bánatot,
Minden árnyalatot
Bátor, okos,
Begyuta gondolatot.
Végül is belátod,
Lehet jó a meglátásod,
Akkor is, ha nem látod.
Reméljük meglátod,
Ki maradt végül a barátod.

58. ELTŰNŐDÖM

Így hatvan év felett az ember már elmereng, mit csinált ebben az életben, mi volt a jó benne, és mire számíthat még? Hová és mire vitte munkája során?

Megszámolja a gyermekeit, unokáit, és eltűnődik, mennyit élhet még, hiszen a tudomány állása szerint akár elélegélhet százhusz évig is.

Cukorbetegségem okán, tíz évvel ezelőtt megvakultam, és az életem, főleg a szemléletem gyökeresen megváltozott.

Az emberek életkora a társadalom, és a tudomány fejlődésével egyenes arányban meghosszabbodott, hiszen az őskorban legfeljebb húsz, a fáraók korában harminc évig éltek, manapság nem is olyan ritka a nyolcvan éves családtagom. Én megcéloztam a százhusz évet, mivel úgy érzem, olyan sok dolgom van még a világban, hogy akkor sem fogok végezni a feladatokkal.

Általában sorsommal elégedett vagyok, csupán egy dolog hiányzik, de az nagyon... a látásom.

Gyermekeimet már régen, unokáim arcát még sohasem láttam.

Orvosaim mondják, nyugodjak bele a megváltoztathatatlanba, romlott az életminőségem, de így is lehet teljes életet élni, csak jobban oda kell figyelni.

Erre csak annyit mondok nekik, meg kell próbálni.

Bár nem mindenben értek velük egyet, de valami igazuk lehet.

A feladatok, a sorrendek átértékelődnek.

Író, olvasó emberként érdeklődöm a dolgok iránt, és néha olvasok megdöbbenítő sorokat, csudálatosnál, csudálatosabb olvasmányokat.

Jómagam bízom az orvostudományokban és várom a tudomány és a technika fejlődését az egészségügy terén is.

Nem tudom miért, de ebben ők hisznek és örülnek, ha így nyilatkozom, talán megnyugtatják saját lelküket.

Már nyomtatni is lehet emberi szerveket, talán egyszer szemet is lehet. Ebben reménykedem.

Más cikkekben olvasom, modern fegyvereket, rakétákat fejlesztenek esztelen emberek, el sem tudják képzelni, hogy talán egyszer nekik is szükségük lehet segítségre és már nehéz lenne beszerezni a különféle szerveket.

Erre kéne költeni a hatalmas összegeket.

Mások hibernáltatják magukat gyógyíthatatlan betegségükben, és várják a csodát, a reményteljes feloldozást. Az, hogy én mire számítok? Arra, hogy gondolkodnak a tudósok, mivel az élet macacssága okán mindenképpen halad tovább, és felgyorsul a világ.

A csodavárás ideje lejárt, ezt hozta a modern gondolkodás.

Én már rég megmondtam, mit és hogyan kéne megcsinálni, de nem kíváncsi rá senki, hiszen az ilyen emberek nem számottevőek és jelentéktelenek. Változtassuk meg a szemléletet.

A csillagközi űrhajó már a féreglyukaknál áll, és az emberek agyában már az univerzum meghódítása jár. De mi lesz velünk? Itt már készül a sok elektromos autó, és már földbe sem kell vetni a magot, és a kukorica saját maga körül egy méteres körzetben kiirtja a gatz.

A Marson egy, a Holdon három autó parkol, amelyek magyar fejlesztésűek, várják a soron következő asztronautát, vagy egy szopottgombóc fejű ufonótát.

Kérdés, melyikőjük ér oda előbb.

Bekapcsolhatod az okos tv-t és az okos telefont. A hűtőszekrényed megmondja, mi fogyott ki belőle, csak az orvostudomány nehezen halad előre.

Harminc, negyven év múlva, ha beérkezel a szupermodern rendelőbe, egy készüléket, mondjuk egy szemüveget raknak a fejedre, és a mini kamera veszi a képet meg a hangot, és a szemüveg szára, mint antenna, adja a látottakat az agyadba és mint a moziban, nézheted a képet rajta.

A hallókészülék is a múlt század elején szekrény nagyságú volt, manapság elfér egy nyaklánc medáliájában, s hangodat, képedet látják a föld másik felén egy másodpercnyi pillantás idején.

Nos hát harminc, negyven év elmúltával ilyenekben reménykedem én.

Nem a csodára várok, az talán hiú remény, az emberi tudásban és akaratban bízom ezen a földtekén.

Folyton-folyvást megújul a világ, ebben bízom valahol legbelül.

Egyébként Földünk rendíthetetlenül halad előre a maga útján, a gravitáció pórázán évmilliókon át egy fekete lyuk felé, ami ott vár miránk a galaxis közepén, ahol vár a végső megnyugvás.

Szekszárd 2017. március 25.

59. EURÓPA KÖZEPÉN ÉLEK ÉN...

EMLÉKEZÉS HATVAN ÉV FÉNYÉBEN...

Hamis próféták sürgetik
végre induljunk el
Európa felé,
hová menjünk, hiszen itt élünk
évszázadok óta,
Európa közepén.
nem kell fújni újabb indulókat,
nekünk megfelel a régi
Himnusz és a Szózat,
mely keveredik gyári gőzdudák
harsány jelszavával,
a munka dalával.
Talán István király
Vetette el végleg
E szent földbe
Azt a magot,
Amit ezredévekig
a Magyar nemzetség
Magával hordozott.
Hogy Európa közepén,
Kárpátoknak ölen
Megálmodjon egy államot,
Kemény kézzel fenýtve azt,
Ki a másik hitért buzgólkodott.
S azóta a búzaszem
Milliónyi vékával terem,
Jelenti az életet,
Adja a kenyeret.
Követelve ezernyi
Verejtéket és könnyeket.
S az talán véletlen lehet?
Ha megnézel egy búzaszemet,
Azonnal feltűnhet,
Hogy könnycsepp alakú
A búza szeme...
S ha éles késseddel
A magvat félbe vágod,
Belsejében Jézus
Ragyogó arcát látod
Tündökölni...
E dicsőséges ünnep fényében.
mert jajj azoknak
kik hitet vesztek.
Oda születtem
hol az anyaföldet
lánckerék hasította,

hol vérünket
idegen láb taposta,
hol férfiakat és nőket
gyereket, és időset
lőttek halomra.
Ide születtem.

EMLÉKEZZ EZEKRE...

Ide születtem
hol nemzetünket
oly sokszor feszítették
gyalulatlan keresztre.
hol becsapott emberek
szebb jövőt reméltek,
félrevezetettek,
Szuezt kerestek,
lelőtt anya kezében
még meleg volt a kenyér
vitte volna haza
az éhes gyereknek.
ráfolyt ifjú vére
az új kenyérre.
Ide születtem,
hová magot vetettem,
s a drága föld ismét
új gazokat terem,
beivódva a génekbe.
egyenes kaszával
nem lehet levágni őket.
türelmetlenkedve
csak várni, csak várni.
Ide születtem
hol kevés a gyermek,
talpukon az útilevél
messzire mennek.
mindezt látják most
a felakasztottak,
rendőrlovakkal
megtaposottak,
Korvin közben elhantoltak.
Rádiónál kik meghaltak,
Ősi Hazától elszakítottak,
nem ilyen jövőről álmodtak.
a kőtáblák egymásra mutogatnak.
Oda születtem
hol ha a virágot tapossák,
akkor ontja leginkább
bódító illatát.
tűzzél kalapodra
zöldellő faágat
jó lesz az minékünk

jelt adó virágnak.
Zászlóink vezesd
Hős diadalra.
Ajkunkat dicsőség
Fakassza dalra.
Lobogónk lobogva
Zúg el a széllel,
Süvítve, csattogva
Vezérel éllel.
nem baj ha lyukas is,
hiányzik a címer,
Diadalra száguld
Éjt kergető hévvel.
Regéket mesél
Régmúlt emlékével.
Vidáman lobog
Új idők szelével.
Mindennapi forradalmunk
Meghitten nemes
Fénylő erejével.
Zászlónkat lobogtasd
Örök dicsőséggel.
s ha majd száz év múltával
megkérdi gyermekünk,
miből mivé lettünk,
büszkén láthassa,
él még nemzetünk.

2016.

Az 1956-os forradalom hatvanadik évfordulójára.

60. AVANTI RAGADZI

DALSZÖVEG A LAZIÓ INDULÓJÁNAK DALLAMÁRA

AZ 1956-OS FORRADALOM LEVERÉSÉNEK HATVANADIK ÉVFORDULÓJÁRA,
2016. NOVEMBER 04.

ZÁSZLÓNKAT LOBOGTASD

Előre hazánkért harcba
Előre fel barikádra
Hideg kövek közt süvítve
Fütyül a gyilkos golyó.

Harcra fel mind pesti srácok
Új fényre vágyik otthonunk
Harcra fel hát édes hazánkért
Győzni kell vagy mind meghalunk.

Emeld fel a zászlót magasra
Messziről lássa ki akarja
Diadémként kússzon a falra
Ragyog a forradalom arca.

Sokan elhulltak a harcban
Testvér segíts ha baj van
Hőseink védőn takarja
Bajtársak ölelő karja

Harcokosi földünk tapodja
Halottjaink hordják halomra
Testüket lovak tapossák
Véruktól piros a barikád.

Alföld síkja, hegyek szirtje
Vár rájuk ős Buda bércé
A sok jó barát énekli majd
Dicsőink hősi dalát

REFRÉN

Nem zeng már dalt sokak ajka
Testüket bús rög takarja
Lobog felettük a zászló
Messzire hallik a jajszó

Távolból hívnak az álmok
Idegen föld lett hazátok
Minden este vissza szálltok
Az ősi hon vár reátok.

Európa közepén éltek
Dicső vakító fényben
Már csitul a fájdalom árja
Mikor jön lelketek vigasztalása.

Ott küzdelmes a világ
Hol a virágot tapossák
Akkor ontja leginkább
Mámorító illatát.

.....

REFRÉN

Zászlóinkat vezesd
Hős diadalra.
Ajkunkat dicsőség
Fakassza dalra.
Lobogónk zúg el a széllel,
Süvítve vezérel éllel.
Hiányzik róla a címer
Diadalra száguld
Éjt kergető hévvel.
Regéket mesél
Régmúlt emlékével.
Vidáman lobog
Új idők szelével
Napi forradalmunk
Meghitt erejével
Zászlóinkat lobogtasd
Örök dicsőséggel.

.....

Az ellen ha elénk áll,
Nem nézi azt ki a Magyar,
Kivégzi mindazokat,
Ki a nemzetben egyet akar.

S ha majd száz év elmúltával
Meggérdezi gyermekünk
Miből mivé lettünk,
Büszkén mondhassuk el neki
Él még hős nemzetünk.

Gondold meg ifjúi szívvel
Téged is dologra várnak,
Reád is szüksége van már,
E Honban, a Hazának.

Pusztulnunk nem kell ma már
Éljünk ezen ősi földön,
Ha el is buknánk talán
Dolgunkat tenni muszáj.

REFRÉN

Szekszárd, 2016. november 04.

A FORRADALOM LEVERÉSÉNEK HATVANADIK ÉVFORDULÓJÁRA.

HOGY KI NYERTE A DALVERSENYT? HÁT NEM ÉN.

61. ÖTVENKÉT SZÁL PIROS RÓZSA

(IKERTESTVÉREM EMLÉKÉRE)

Friss még a sírhalom,
Lassan múlik a fájdalom.
Mehalt az én jobbik felem,
Őrangyalom, lelkiismeretem,
Vigaszom, és támaszom.
Hitem, s reményem:
A testvérem.

Te mindig a vesztes
Oldalon álltál,
Ha fizetni kellett
Gavallér voltál.
Hárman vagytok most lent
A sötét kriptában:
Apám, anyám, s te öcsém.
Szoríts helyet,
Hamarosan jövök én,
S teljes lesz újra a család.
Az élet oly galád.

Megérdemelnénk
Még néhány évet.
Hallom most is,
Hogy hangod szól:
„Éltem ötvenkét évet,
De jól.”
S most ötvenkét szál rózsa
Fonódik rá a koporsódra.

Felpuffedt a tested,
Eltorzult az arcod.
Látom megküzdöttel,
Megvívtad a harcod
A halállal.
Maradni akartál,
Hiszen oly fiatal vagy még
A halálnak.
S lenne dolgod itt rengeteg.
Huncutul int a kezed,
S kacsint a szemed.
Végül a halál győzedelmeskedett.

A sok terved, vágyad
Szertefoszlott.
Javaidat két kézzel osztod.
Annak akiket szeretsz,
Mecénása többé
Már nem lehetsz.

A vég mindentől megfosztott,
Utolsó vágyadtól is,
Hogy lássad a tengert!

Jóságos lelked hova lett?
Láttam, ég és föld
Között lebegett.
Égi harsonák hívták,
Hitünk szerint a mennyben
Talált menedéket.
Megérdemled a szépet,
És a jót.
Mégis rád zárták
Az érckoporsót.
Két test, egy lélek voltunk.
Testvérek!
S most elszakított
Egymástól az élet.
Jajj!
Mit is beszélek?
A zord Halál!
Ki lesben áll,
S mindannyiúnkra vár.

Kőbe vésett neveden
Aranyosan ragyog a Nap.
Mutatja fényét életednek.
Sírod márványkövén
Megcsillan a Hold.
Hirdeti: itt egy holt,
Ki sokaknak
Mindene volt.

Ezernyi égi gyertya ragyog.
Bársonyos sötét éj gyújt
Neked
Millió csillagot.
Melyek bepötytyözik a Napot.

2017 augusztusán, halálának tizedik évfordulójára.

62. TEMETŐ FÉNYEI

Meghaltál!
Jó pár éve már,
Elmúlt számodra a földi élet.
Tested talán semmivé lett?
Elporladt, s akár a hamu
Szürkül lent a sötét mélyben?
Én a test feltámadásában nem hiszek,
Csak a szellem, és a lélek örökké való csupán,
Ha megidézem szellemed,
Betölti a teret,
Ez a halhatatlanság lehet,
Újra bizonyosságot adva
A hitetleneknek.
S hogy voltál, csupán e rideg
Kőoszlop jelzi csak?
Vésett neveden arany füstje csillan.
A hantokon apró tüzek gyúlnak,
Pislákolnak, ha lebbenti őket
Lenge őszi szellő.
Bágyadtan bólogat reá
Nagyfejű, fehér krizantém.
Halkan zizzen a kövön a túlevél.
Fenyőfaághoz simul az apró koszorú...
Megnugszom, s szívemből elillan a ború.
Márványkövön cikázik a mécsesek fénye.
Száz meg száz gyertya ragyog.
Vérszegényen sápadt a Hold,
Fekete, bársonyos égbolt
Gyűjt hozzá millió csillagot.

2017. november 1.

Megjegyzés: (Halottak napja a szekszárdi újvárosi temetőben)

Kértek rá diót? Nagy Vendel hangos versei

Vers Halottak napjára... elmondják Ilosvay Egyed Katalin és Ilosvay Gusztáv

A Sydney Mozaik, Guszti Rádió mai adásából

2017. november 5. Ausztrália

A vers hangos linkje:.

<https://www.youtube.com/watch?v=x3sIBXK5rjo&feature=youtu.be>

63. FELÖLTÖZTETEM SZÍVEMET...

ÚJÉVI LÁTOGATÁS...

Felöltöztetem szívemet,
Tiszta új ruhába,
S kívülre is
Szép ruhát veszek.
Ez évben is legelőször
A temetőbe megyek.
Együtt eltölteni
Az ünnepeket.
A sírkertnek csendje vár
Itt nyugszik Apám, s Anyám,
S öcsém is immár.
Tizedik éve.
Első utam idevezet
Minden esztendőben.
Köszöntöm Őket
Fedetlen fővel.
Számomra nem haltak meg,
Csak ide kiköltöztek.
Karácsonykor kis fát hoztam,
Szilveszterkor koccintottam
A zord márvány kővel.
Megköszönöm, hogy őrzitek
Nekem e helyet,
De én még egyszer
Haza megyek.
Süvít a metsző szél,
Fagyosak a rögök,
Itt hagyom most még
E sírgödröt.
Az arcomon érzem
Hideg van nagyon,
A kutya is fázik
Kint az udvaron.
Az ajtót résnyire nyitom ki,
Úgy engedem be a melegbe.
Duruzsol a kályha,
Jobb neki, ha bent van,
A meleg szobában.
Csak Titeket hagylak kint,
- Kedveseim -
A hideg kriptában.
Szorítsatok helyet,
Nem sokára Veletek leszek.

2018. 01. 01.

64. GONDOLATOK HALOTTAK NAPJÁN

ÉN MÁR NEM FÉLEK A HALOTTAKTÓL

Gyerekkoromban a halállal ijesztgettek,
Sokkoltak az ősi hiedelmek.
Hogy rossz és gonosz a holt
Démoni erővel hatol
Testedbe és lelkedbe.
Hittem is, meg nem is,
De nagyobb volt a félsz...
Mióta kihalt mellőlem
Mindenki, kiket rajongásig szerettem,
A régi családom mind elveszett,
Kihalt belőlem a rossz hiedelem.
Búcsúzól, utoljára megfogtam a kezeteget
Hűvös érzés,
Nem olyan, mint szokott volt,
Meleg, lágy és simogató...
Erőt adtatok, a megnyugvás erejét.
Hiszen tudom, hogy aki
Életében sosem ártott volna,
Miért bántana most,
Ott lent a koporsóban.
Számomra nem haltatok meg,
Csak ide kiköltöztetek,
Egy másik dimenzióba.

2017. november 02.

65. ENGEDD MEG URAM

A LEGRÖVIDEBB IMA

Engedd meg Uram,
Hogy kutatója legyek az égi,
S a földi jónak.
Adj értelmezést
Nemes gondolatnak, szónak.
Hitünk szerint
Megtiszteltetés hogy élünk,
Mi vagyunk a kiválasztottak.
Mert élni csak egyszer lehet,
Bár reméljük az
Örök életet.
Ha már nem leszünk,
Minden elveszett,
S csak a lelkünk lebeg
Még egy darabig
A sírunk felett.
Nincs értelme tán
Itt már a szónak,
Engedd meg hogy imádjalak,
Engedd meg hogy álmodhassak
Mindörökkön Rólad.
Ámen Domine,
Úgy legyen uram.
Akaratod szerint.

2013. 07. 12.

66. ÉN NEM KARÁCSONYKOR...

Én nem karácsonykor
Szeretnék meghalni.
Családomra ünnepkor
Bút és bajt hozni.
Két ünnep közt,
Úgy tán igen,
Az új esztendőt már
Nem kezdeni el.
Bár télen minden
Oly rideg és sivár,
S ilyentájt
Nagyon drága a virág

2012. 12. 25.

67. TEMETÉSEN

Meghalt a férj,
Sír az özvegy,
Alig lát a
Könnyfátyolon át.
Magára hagyatva áll
A díszes ravatalnál.
Élte eddig az unatkozó
Úriasszonyok sorsát.
Ott a holttest,
S mégis...
Kit siratna más?
Mint saját magát!
Lopva körbenéz,
Ki és mit lát,
Az hallik a
Sötét fátyol
Mögül szüntelen:
Mi lesz velem?
Mi lesz velem?

2006. 02. 20.

68. FADDI VIRRASZTÓ

FEKETE HUMOR

Hegyen-völgyön siralom,
Halott van a ravatalon.
András bácsi virrasztja,
Torkát borral locsolja.
Elfogyott sok flaska bor,
Egyre hangosabb a tor,
Fél a sok siratóasszony.
A dalnok mind vadabbul rikolt,
Ujját csettintve ugrik fel,
Kis termete így nőtt öt centivel.
- Óh borzalom -
„Halál ellen,
sej-de
Nincs oltalom”

2001.

69. ELJÖTT AZ ŐSZ

Eljött az ősz,
újra itt van,
hozott hús leheletet,
komor fellegeket,
a vén platánfa ága
meztelenre vetkezett.
Rozsdabarna rongy ruháját
morcosan sarokba dobta,
kergetődző szélfiakkal
egy kupacba hordta.
Dideregve várja
a ragyogó telet,
hófehér meleg sállal,
hófödte fehér bundával
felöltöztetheted.
Pincék mélyén szunnyad
a tüzes újbor,
ihletet ad olykor,
költő indul messzire
a régi platánsoron.
Gallérja felhajtva
két szárnya behúzva,
verseskönyvet takar
kopott kabátujja.

2018. november 06.

70. ANYÁM BOROGASS

Néha az emberek fejében
olyan sötétség van,
akár egy tehénben.
s nem szedek semmiféle porokat,
anyám borogass...
iszom a pincehideg borokat.
várj egy kicsit, hurka sül.
s megindultok, mint a mieink
dühödten negyvenegyben,
Kevermes vagy Dombiratos felé.
soha ne higgy a tömegeknek,
egyesek éljeneznek,
mások szentségelnek,
sosem egységesek.
lényeges, hogy alakuljon a jelszó,
minden gyerek lakjon jól,
minden ember lakjon jól,
mindenki lakjon otthon,
anyám borogass...
ha a kupola alatt állsz,
vezesd tekinteted a fény felé,
kiáltsd fel az égre,
TE ISTEN...
úrrá tettél
kondul háttérben a harang
majd zúg, mint ágyúgolyó,
mivé öntettetett,
ha jött a vihar
ki jogosított fel arra,
hogyan keresztény létedre
embereket Dunába lövess?
hogyan tízszer annyit keress,
s daráló gépeddel testeket töress?
mindezekre miket felelsz?
megbánt bűneitek megbocsájtatnak,
Ha meggyónod a papnak,
de el nem felejtetnek.
híven szolgáljak titeket,
szívemet lábaitok elé terítem,
mosom lábaitok, kezeitek,
arcotok is immár,
szemetek is, hogy lássatok tisztán.
s ti deciszámra isszátok a féldeciket...
induljatok kárhozni pokolra,
némelyik asszony mind egyforma.
gondoljatok az almára,
a kígyóra és a Paradicsomra.
anyám borogass...

farkasvigyorral nevessetek,
ájdesz bugyesz, ahogy lesz, úgy lesz.
ülök a kemencepadkán,
lehelgetem kezeimet,
hideg van odakint.
fújom a forralt bort,
akár a zavartoldó dalt,
ne égesse torkomat tán ennyire.
rám mered kis unokám,
csoda kerek szemeivel
hitetlenkedve nézi,
hihetetlen neki,
a fene a kend száját,
abban egyszerre van hideg is meg meleg is?
anyám borogass...
s messziről egy theremin
búsan bűgő barna hangját
hozza a hűvös szél,
megbékélést remél.

2016. 02. 24.

71. MÁRTON NAPJÁN

Márton napi vigalom
Liba van az asztalon.
Márton bátyám siratja,
Torkát borral locsolja.
Márton bátyám
Olyan legény
Feszül hasán
A melles kötény
Fénylő bársony
Az ülepén
Pohár bor, kötény, cájg nadrág
Mindenik erőt ad...
Márton napján
Libát eszik
Kóstolgatja új borát
Megkínálja jó borivó
Barátját
Az Isten tartsa meg a
Szokását.

Gondolataiba mélyedve
nevén elmélkedve
maga előtt látja
a római katonát,
Védi a kolóniát,
ki a koldusnak
alamizsnát ad
s kettévágva köpönyegét
felruházza a mezítelent
meztelen voltam s felruháztál
Jézust követvén
ez a hitvallás
a püspökség nehézkes bajaitól tartva
ólban bújik el
a hívságtól félve.
libák árultak el
hangos harsogással
alárendelted életed
a hithú világnak
s egyházának.
utánad lohol
ezerhétszáz éved,
a hit, s a remény.
a masinán föl már
a nyakleves, s a ludaskása,
punya süll a remben,
libasült illata árad a légben,
asztalon áll a jóféle kadarka

vidám vendégre várva.
fehér abrosz, vörösbor
mindjárt rám kerül a sor.
csak egy liter kadarka kell
hogy az ember ne törődjön semmivel.

2016. 11. 11.

72. CSAK EGY ÁRVA FALEVÉL

Csak egy árva falevél
hintázik az ágon,
vidám társaival
ringatódzott nyáron.

Zöld ruhája új volt,
eső mosta folyton,
napszártott arcán
ragyogott a mosoly.

Elfutott az idő,
messzire szaladt,
néztek utána még,
fáradt madarak.

Szép ruhájuk lassan
barnára kopott,
néha egy-egy levél
óvatlan elomlott.

Hanyatt dőlt a földön
a sok hervadt levél,
csak egy hirdette még,
odafönt hogy ő él.

Hiányoztak neki
a jó társaságok,
árvaságra jutva,
csak utánuk vágyott.

Lent a barátai
megágyaztak neki,
fáradt öreg testét
közibéjük veti.

Összebújnak fázva,
mind a hű pajtások,
kiket az ősz heve
összevissza rázott.

Kopár téli estén
dühhel kotor a szél,
kupacban hever, amit
söprűje összeterel.

2018. november 09.

73. TÓPARTI IDILL

Tó vize csillan
Csónak ha lendül
Evezőlapátról
Csordul a víz...
Csitulnak a parton
Homokos fövenyről
Omlik a lábnyom.
Part menti fákról
Lehull a levél
Sárguló színben
Úszik a vízben.
Ezüstös vértű
Hal háta villan
Sütkérezni jött fel
A vakító napban.
Pikkelyes páncélja
Nem védi a bajban.
Sirályhad elől
Mély vízben illan.
Vadkacsa búvik
Nádas rejtekében
Fiait hozza
Mutatni serényen.
Lebukó napnak
Hamvadó fényében
Megnyúló árnyék
Piroslik a légben.
Elcsitul a zaj.
Nád dalol a szélben.
Vízi tündér hangja
Csendül az éjben.
Hűvös ezüst fényében
Csak a hold ragyog
Bársonyos égbolt
Gyűjt hozzá
Millió csillagot.

2006-02-26

74. JÓ EZ A NAP

Ha szennyes a lelked
Mosakodjál meg
Harmat vizében
Szárítkozzál meg
Száguldó szélben
Ha tiszta lettél
Végre, valahára
Jó lesz ez a nap
Egy új halálra.

Megjegyzés: 2014. 10. 25.

75. ARANYCIPŐK

Aranycipőt varrt a varga,
kirakhatja az ablakba,
kisasszony és úri dáma,
eltipeghet benne a bálba.
Erzsébet és Katalin
mulatságára.
Visszahoznak e világba.

2018. november 11.

76. SZÜLETÉSNAPODRA...

VIRÁGOT AZ ÜNNEPELTNEK
ÉS EGY POHÁRKA SZEKSZÁRDI KADARKÁT

DRÁGA BARÁTOM...
MIKOR A LELKEK GYORSAN UTAZNAK...

Születésnapodon kívánok Neked
minden jót, és szépet,
ne is vegyed észre,
hogyan szaladnak az évek.
nyílik még tenéked
vadvirág a réten,
hol pajkos pillangók
lebegnek a szélben,
ragyog még éretted
Göncöl szekér az égen,
melyen a lelkek messze utaznak.
aranytálcán kínálja a fényt
hajnalban feléd a Nap,
világítja utadat.
éjszaka a Hold
gyémántkövel szegélyezve
vezeti sorsodat,
oda hol élted ragyog,
bársonyos égbolt gyűjt hozzá
milliónyi csillagot.
vezessen utadon oda,
ahová a nemes lelkek
gyorsan utaznak.

2018.

A vers hangos linkje... elmondja Ilosvay Egyed Katalin
<https://www.youtube.com/watch?v=nUZV3UsRIIA&feature=youtu.be>

A Rádió Sydney Mozaik június 10. adásából
Ausztrália

77. KARÁCSONY VAKON....

Szenteste fellobban
A gyertyák izzó lángja
Karácsony reggelre is
Kihűl a vaskályha.
Megszületett a Megváltó
Rongyos istállóban.
Jöjj kedvesem,
Ülj az ölembe
Utoljára nézzél a szemembe
Halványuló fényét

Látod-e?
Ezentúl fehér botot veszek a kezembe
Fekete kalapot teszek a fejemre.

Szenteste fellobban
A gyertyák izzó lángja
Karácsony reggelre is
Kihűl a vaskályha.
Megszületett a Megváltó
Rongyos istállóban.
Mindkét szemedre megvakultál
Ülsz az ágyon
Várod a karácsonyt
Várod a csodát
Az isteni bárányt,
Hogy újra lásd
Isten szép világát
Akkor majd meglátod
Ki maradt végül a barátod.

Szenteste fellobban
A gyertyák izzó lángja
Karácsony reggelre is
Kihűl a vaskályha
Megszületett a Megváltó
Rongyos istállóban.
Kalitkában, hogy enyém maradjon
Legszebbik madaramnak is szárnyát szegem
De ti kedveseim
Drága gyermekeim,
Ha megértetek
Repüljete
Ti fészket elhagyók
Óvó szárnyaimat kiterítem felettetek.
Az nem sértene
Ha vissza sem néznétek,
De az rosszul esne,
Ha elfelednétek.

Szenteste fellobban
A gyertyák izzó lángja
Karácsony reggelre is
Kihűl a vaskályha
Megszületett a Megváltó
Rongyos istállóban
Az ige megtestesült Betlehemben
S a három királyok elindultak,
Fényes csillag vezette őket.
Tömjén füstje lebegett a légben,
Letérdeltek a kis Jézus elébe
Ki elhozta a reményt,
Hitet vesztett embereknek
Az utolsó esélyt.
A mennyben angyalok kara énekel,
Varázsgömböt szorongatsz
Vágyón a kezedben
Csillognak a fények
Álmodozó szemedben.
A megváltás reménye él
Megtisztulni vágyó,
Bűnös lelkedben.

Szekszárd, 2016. karácsonyán

78. ÉN A GLADIÁTOR

A néző tombol
A Kolosszeumban.
A császár arcán
Elégedett, gúnyos
Mosoly.
Ujjával lefelé mutat.
Tán Néró?
Vagy Caligula?
Egyre megy.
Szívem megremeg,
Mikor az álarcos harcos
Hóhér kardját felemeli.
S nyakszirtemet szegi.
Cirkusz kell a népnek,
S a nép jól mulat.
Csak én fekszem,
Egyedül,
Vérbefagyva,
Legyőzötten.
Testembe horgot akasztanak,
S kivonszol a ló.
Fáradt lelkem is
Beszívódik a
Vértől izzamos
Homokba.

79. ELSZÁMOLÁS A LELKIISMERETEMMEL

Bedagadt az ajtó
Vállammal nyomom be,
Vigyázva az üvegre.
Íme itt a ház,
Ki mindig reám vár.
Hűtlen fiad
Néha hazatalál.
Sokszor gyötör
A lelkiismeret.
Soha ne feledd
Az emlékeidet.
Bedagadt az ajtó,
Vállammal nyomom be,
Vigyázva az üvegre.
Megcsap a dohos szag,
Szellőztetni kéne.
Lassan körbenézve
- Tán csodát remélve -
Lerogyok egy rozoga székre.
Üres a szoba most.
Anyám bútorait
Elvitte az ószeres.
Eladva
Rajta biztosan
Sokat keres.
Tudom megszidna
Érte most a mama,
Féltett stafírungra volt
Ez a néhány deszka.
Dió, és cseresznyefa.
Belül tintaceruzával felírva,
Elhurcolták 1945-ben.
Konyhában a sparhelt
Sem ontja melegét,
Alatta összegyűlött
A szemét.
Nem tudtam olyan
Korán kelni rég,
Hogy ne lobogott volna
Benne a tűz.
S rajta a meleg víz
Soha ki nem fogyott
Apám mindig langyos
Vízben mosakodhatott.
Vajh hová tűnt
A forró tej illata?
A karamell, s a vanília,
És a foszlós kalács?

A csirkepörkölt, a töltöttkáposzta?
A szép szó, és a jó tanács?
Öröm volt mindig
Hazajönni rég.
Vidám, boldog
Volt a ház.
S gurult a kacagás.
Most üres a lakás.
Múlnak a napok
Szállnak az évek.
Ez az elmúlás.
Itt a csorba bögre is,
Anyám tette még ide,
S hiányzik a falról
Jézus ezüst feszülete.
Itt maradt a szakadt buksza,
Az ablak párkányán,
Öcsém buksztárcának mondta...
- Soha nem ott volt a helye -
Melyből anyám a zsebpénzt dugta,
S apám egy százassal megtoldotta,
Csak a mama meg ne tudja.
A távolból öcsém hangját hallom
Lassan elhalkulva,
Ő tíz éve nem él már.
S apám kampósbotja
A folyosó végében áll,
Indulóra,
Mint ami valakire vár,
Talán énreám?

2007-02-11

80. APÁM SZÁZ ÉVE

FADD, 1918. AUGUSZTUS 29. - SZEKSZÁRD, 1994.

EMLÉKEZŐ HANGULATVERS

Hogyha ma is élne,
száz éves lenne.
Megjárta a világot,
többet is mint amit vágyott.
Marasztalták a gazok,
elvégezte náluk
- mondván -
a mozigépész tanfolyamot.
Azt akarták hogy ne legyen,
ott a vadkeleten,
de ő megmaradt nekem.
Apám mindig nyújtotta kezét,
hogyha találkoztunk,
boldogan fogadtam,
megtiszteltetésként vettem,
Ő volt a példaképem
nem valami drogos celeb,
vagy fahangú rockénekes,
ahogy ez manapság lehet.
Mindig a jóra nevelt,
a szép felé terelt,
megszerettette velem a könyveket.
Ha írtam örült neki,
észrevettem hogy figyelt.
Ha valamit nem kaptam meg,
annak sok oka lehetett,
mert nem volt rá pénze,
és mindegyőnk másképp neveltetett.
a többi nem számos.
Szerette a huszadik századot,
melynek elején még
karddal harcoltak a huszárok,
vége felé már
rakétával ostromoltak más planétákat,
nem sok köze lett hozzájuk.
Volt ő főnök is,
vagy akár napszámos.
egyébként amit lehetett,
mindent megadott,
és megengedett.
elmentem volna a lakodalmába
ablakos vendégnek
meglesni kintről nézve,
hogy száll ajkáról az ének.
Ép testben ép csak a lélek,

ép testemben épp hogy élek.
testtől a lelket
csak a hóhér bárdja váltja meg.
a féligazság félig gazság.
Az ígéret adósság
sok ember semmit nem ért,
és semmit sem lát meg,
misét mondatok a szerencsétleneknek.
lármafát és harangokat félre veretnek,
remélve hogy nem repednek meg,
ilyenkor teljes búcsút nyernek,
Vámot szednek az ígéreteknek.
Nem állhatok egyszerre
a barikád mindkét oldalán,
csak talán középre,
de oda mindkét oldalról lönek,
a szeretet jegyében.
S majd ha mi is ölnénk, gyilkolnánk, akasztanánk,
nem lennénk különbek tőletek,
mi is hasonlatosak volnánk veletek.
Eltűnődöm egy gondolat mélyén,
hová lesz az olvadt hóból a fehér?
Vize beivódik a földbe,
fehérje eltűnik a semmibe?
Nem ezt mondja az
Anyagmegmaradás törvénye.
Anyag nem vész el,
nem keletkezik,
csak átalakul.
Talán ez rá is vonatkozik,
apaföldé válik
ott legalul.
Hogy megtaláljuk az igazgyöngyöt,
sokszor le kell menni
a tenger fenekére,
de nem szabad ott maradni
sohasem örökre.
Mindig meleg volt
apám keze,
de hűvös lett mikor elment.
Hitünk szerint a mennybe.
Gyermekkoromban
Éreztem hogy szeretett,
Fogta, simogatta
Arcomat, s kezemet.
Tőle örököltem
A nevemet, s
A szelíd lelkületet.
Örültem hogy ilyen apám lehetett.
Én választottam magamnak,

mikor elhagytam a fellegeket.
Amit az életről tudok,
Tőle tanultam.
S a kezét mivel
Óvón terelgetett,
Felnőtté fogadva
Nyújtotta nekem,
Melynek mindig örültem,
Egy szép napos reggelen.
Ő hatvan éves volt,
Akár mint most magam,
Én tizennyolc lehettem.
Örömmel fogadtam,
Megtisztelésnek vettem,
Hiszen Ő volt a példaképem.
Fogadd el te is
Tőlem ezt a kezét,
Becsülettel teljes,
Fogadd...
Amíg lehet,
Amíg meleg.

Szekszárd, 2018, augusztus 29.

Ma lenne száz éves.

81. ÍMHOL AZ EMBER

Mint nyálkás hulló
Vergódsz a forró homokon,
S közben sasnak
Képzeled magad.
Aki kitárt szárnyakkal
Kering a magasban
Figyeli a prédát,
S lecsap terád.
Üvöltesz,
Ahogyan az
Oroszlán teszi,
Ha jön a
Langymeleg alkonyat.
Pedig, akár a nyúl,
Olyan gyáva vagy.
Túlértékeled önmagad,
Pusztá léted.
Tudósaink mondják:
Ma már tudjuk.
Hamis a tézis.
Ma úgy tudjuk.
Ez a hipotézis.
Ne ösztönösen cselekedj,
Használd az eszedet,
Kevésen múltott,
Hogy az Isten
Emberré tett.
Meg kell dolgoznod érte,
Ki kell érdemelned.

2018. november 12.

82. VERSTRILÓGIA A VAKSÁGRÓL

SZOMORÚAN - REMÉNYKEDVE - VIDÁMAN

Ha mindkét szemedre megvakultál...

Ha mindkét szemedre
Megvakultál,
Ülsz otthon
Az ágyon,
Várod a csodát,
Hogy újra lásd
Isten szép világát.
Hiszen
Mindent megtettél,
És már
Nem tehetsz mást.
Akkor majd
Meglátod,
Ki maradt végül
A barátod.

Az ajtó mellett
Halott Apám
Kampósbotja áll.
Indulóra,
Mint ami
Valakire vár.
Talán énreám?

Gyere Kedvesem
Nézz utoljára
Még egyszer a szemembe.
Elhaló fényét
Vajon látod-e?
Emlékeimbe
Utolsóként
A Te arcodat
Véstem be.
Ezentúl
Fehér botot
Veszek a
Kezembe,
S fekete
Kalapot
Teszek a
Fejemre.

2015

Vakon

Sötétbe nézek
Nem látlak Téged
Érzem a lélek
Büvöletét.

Elmúló évek
Örökre szépek
Belülről látom
Vetületét.

Lassuló szívvel
Remegő kézzel
Másra vetítem
Hó melegét.

Színpadi létem
Hasonmás képem
Másra hagyom majd
Főszerepét.

Kóborló testem
Nehogy elveszen
Tereád bízom
Örizetét.

Szívemmel látok
Újra felállok
Erőt adott a
Sárban fekvés.

Sötétbe nézek,
Nem látlak Téged.
Érzem a kezed
Ölelését.

2015

Másságom

Azt gondolod rólam:
Más vagyok?!
Igen!
Hiszen egyre szűkebb
Résen ér szememhez
A világosság.
De azért én ugyan úgy
Gondolok Terád.
Ne félj tőlem,
Hidd el nem zavarok,
Csupán csak nem látok.
Hiszen valamiben
Mindenki más.

Van aki sánta,
Van aki béna,
Van aki néma.
De olyan is akad,
Aki lát.
Én is átélhetek
Ezernyi csodát,
S végül is:
Van nekem egy titkom,
Elárulom
Ez az én másságom.
Senki nem tudja,
Hogy mikor álmodom.

2015

Megjegyzés: Pályázati alkotás első helyezett 2015

83. UTÓSZÓ

TISZTELT BARÁTAIM...

Na ugye, hogy ugye? milyen izgalmas és szép volt.

Ha, mondjuk nem osztják ezt a nézetemet, legalább abban reménykedem, hogy változatosan izgalmas olvasmány.

Ha tetszik, ha nem, mondják el nekem, és a könyv tartalmát osszák meg másokkal is.

Igazán öröömre szolgált, mikor többen is megírták véleményüket könyveimről, és még Kínából is írt egy olvasóm, aki rendszeresen olvasott fel könyvemből gyermekverseket, hogy hadd halljon pár magyar szót is az a gyermek. Más földrészekről is jön tetszésnyilvánítás, pl. Ausztráliából, Amerikából, de leginkább az esetleges díjaknál a közönség szavazatai a mérvadóak, hiszen ők ösztönösen érzik, hogy tetszik-e valamelyik írás.

Elsődlegesen a hazai közönséget próbálom megérinteni, hiszen tudom, hogy senki sem lehet próféta saját közegében.

A hivatásos és önkéntes kritikusok mindig más szempontok szerint bírálják, még az élő fába is belekötnek, akár egy pontba és vesszőbe is.

Előfordulhat, hogy ugyanaz a vers máskor olvasva más érzelmi hatást vált ki valakiből, meghatározó lehet pillanatnyi hangulatvilága.

Köszönöm kedvességüket, hogy idejük egy részét olvasásra fordították, hálás vagyok érte.

Ha visszatérnének, alkalmuk nyílhat az elmélyülésre.

A felületes olvasás nem visz messzire.

Őszinte hívük... Nagy Vendel

Szekszárd 2018. november 12.

VÉGE, ENDE, KONYEC, FIN, END, FINÍTÓ.